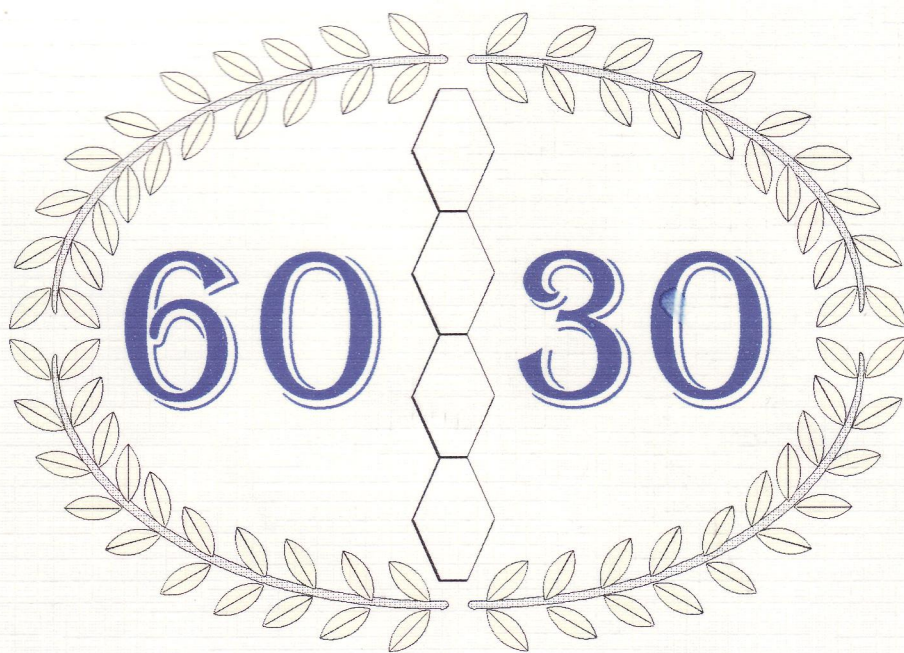


**GRUPUL ȘCOLAR
ECONOMIC ȘI ADMINISTRATIV
"DIMITRIE CANTEMIR"
SUCEAVA**

**CULEGERE
DE REFERATE ȘI COMUNICĂRI
ALE ELEVILOR**

TEMA:

"INTERDISCIPLINARITATE - CUNOAȘTERE"



Lucrarea a fost întocmită prin grija:

- domnului profesor Aurel Stavarache
coordonator
- doamnei profesoare Georgeta Straton
tehnoredactor
- doamnelor profesoare Angela Moldovanu
și Fabiola Iacobescu
corectură

Cuvânt înainte

Racordați la interesele și eforturile colectivului didactic, elevii grupului nostru școlar au făcut dovada unei temeinice pregătiri, a unei arzătoare dorințe de investigare și cunoaștere.

Sesiunea lor a fost un argument al maturității, al dorinței continue de perfecționare. A fost exemplul bunei colaborări cu cadrele didactice care le îndrumă pașii spre orizontul cunoașterii.

Diversitatea temelor abordate, seriozitatea și responsabilitatea lor profesională ne dau garanția că elevii noștri au o multitudine de preocupări, iar școala îi încurajează, le alimentează interesele.

Tematica lucrărilor ne demonstrează că ei vor fi buni specialiști în domeniul finanțelor și contabilității, dar și posesori ai unei bogate culturi generale, remarcabili umaniști.

Valoroasă este și structura lucrărilor sesiunii, la care au participat elevii și profesorii lor îndrumători, întrucât a permis dezbateri interesante, intervenții documentate și bine susținute științific.

Apreciem întreaga activitate a cadrelor didactice și elevilor desfășurată în cadrul cercurilor științifice, pe toți cei ce au contribuit la reușita acestei sesiuni ce se încadrează organic în manifestările prilejuite de “Ziua școlii” și de atribuirea denumirii de Grup Școlar Economic și Administrativ “Dimitrie Cantemir” Suceava.

Felicitări tuturor participanților la sesiune !

DIRECTOR

prof. Gheorghe Flocea

CUPRINS:

- 1 - CÂȚIVA PRIETENI CELEBRI AI UNUI OM CELEBRU - MIHAI EMINESCU -
elev Constantin Straton, cl. a XI-a C
- 2 - LITERATURA POPULARĂ ROMÂNĂ ÎN CONTEXTUL LITERATURII UNIVERSALE
eleva Monica Iftode, cl. a XI-a B
- 3 - MIRCEA ELIADE - CREATORUL PRIMULUI ROMAN EXOTIC DIN LITERATURA ROMÂNĂ
eleva Laura Nistor, cl. a XII- a D
- 4 - EMINESCU.....
elev Dan Andrei Pricop, cl. a XI-a B
- 5 - ZAMOLXIS - MIT ȘI ADEVĂR -
eleva Irina Siriteanu, cl. a XII-a C
- 6 - SPIRITUALITATEA DACO-GEȚILOR
eleva Oana Papaghiuc, cl. a XI-a D
- 7 - IMAGINEA GOSPODĂRIILOR SĂTEȘTI DIN MOLDOVA ȘI ȚARA ROMÂNEASCĂ
ÎN MEMORIALELE CĂLĂTORILOR STRĂINI (până la instaurarea regimului fanariot)
eleva Maria Alina Melțer, cl. a XII-a D
- 8 - FERICIREA ÎNTRE IDEAL ȘI REAL
eleva Alina Pașcan, cl. a XII-a C
- 9 - FILOZOFIA - DRAGOSTE DE ÎNȚELEPCIUNE
eleva Camelia Papuc, cl. a XII-a A
- 10 - PARIS, ORAȘUL LUMINILOR (impresii de călătorie)
eleva Ramona Hostiuc, cl. a XI-a A
- 11 - ANNA DE NOAILLES, poetă franceză de origine română
eleva Elena Irina Bondar, cl. a XI-a D
- 12 - MAREA BRITANIE - LEAGĂN AL CIVILIZAȚIEI EUROPENE
eleva Liliana Aionicesei, cl. a X-a B
- 13 - SĂRBĂTORIND CU AMERICANII
elev Cătălin Bucșă, cl. a X-a B
- 14 - PRINCIPII DE IGIENĂ
eleva Mirela Cârlan, cl. a XII-a B
- 15 - ACȚIUNEA NOCIVĂ A UNOR SUBSTANȚE ASUPRA ORGANISMULUI UMAN
elev Monica Cruț, cl. a X-a B
- 16 - SCURTĂ ISTORIE ASUPRA TEORIILOR COSMOGONICE
eleva Irina Siriteanu, cl. a XII-a C
- 17 - ECOSFERA
elev Gabriel Scutariu, cl. a XI-a F

18 - O VIAȚĂ DE MUNCĂ - ION SIMIONESCU

eleva Irina Novac, cl. a X-a A

19 - RELAȚIA DE CONGRUENȚĂ modulo p în $C[x]$

elev Vasile Iacoban, cl. a XI-a A

20 - ȘIRURI RECURENTE

elev Nadia Filoti, cl. a XII-a C

21 - FUNCȚIILE MANAGERIALE ALE ÎNTREPRINDERII

eleva Gina Grădinaru, cl. a X-a A

22 - CALITATEA - CONDIȚIE A CREȘTERII EFICIENȚEI ECONOMICE

elev Munteanu Ciprian, cl. a X-a B

23 - EFICIENȚA ȘI RAȚIONALITATEA - CERINȚĂ A ECONOMIEI MODERNE

eleva Mihai Elena Lăcrămioara, cl. a XI-a C

24 - CORELAREA INTERDISCIPLINARĂ A CUNOȘTIINȚELOR DE ECONOMIE , ORGANIZARE, CONTABILITATE, STATISTICĂ ȘI FINANȚE ÎN ÎNȚELEGEREA MECANISMULUI ECONOMIEI DE PIAȚĂ

eleva Ana-Maria Vașcovici, cl. a XI-a A

25 - CONTABILITATEA DOBÂNZILOR UNITĂȚILOR PATRIMONIALE

eleva Nadia Filoti, cl. a XII-a C

26 - ASPECTE CONTEMPORANE ALE INFLAȚIEI ȘI ALE CONSECINȚELOR EI

eleva Roxana - Alina Donișan, cl. a XII-a A

27 - MONTAJUL FINANCIAR CONTABIL AL PROVIZIOANELOR

elev Gabriel Tiberiu Roman, absolvent 1996 - Școala Postliceală

28 - LIBERTATEA DE ACȚIUNE A AGENȚILOR ECONOMICI ȘI CERINȚELE ECONOMIEI MODERNE (ECONOMIA DE PIAȚĂ CU REFERIRE LA SC "CASTOR" SA SUCEAVA)

elev Cornel Iosif, cl. a XI-a B

29 - EVOLUȚIA ECONOMICĂ A S.C. "AMBRO" S.A. SUCEAVA

elev Dan - Andrei Pricope, cl. a XI-a B

30 - ACCESAREA RAPIDĂ A BAZELOR DE DATE

elev Emil Mustea, cl. a XI-a D

CÂȚIVA PRIETENI CELEBRI AI UNUI OM CELEBRU - MIHAI EMINESCU -

Ultimul dintre romantici , dar totodată cel mai mare dintre aceștia, Mihai Eminescu, este și cel mai mare poet al românilor.

Născut la Botoșani, M. Eminescu , își petrece copilăria la Ipotești, loc ce a reprezentat cadrul natural al primelor escapade în mijlocul naturii.

“Fiind băiet , păduri cutreieram

Și mă culcam ades lângă izvor

Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam

S-aud cum apa suna-ncetișor”.

Următoarea perioadă din viața sa este reprezentată de studiile făcute la Cernăuți la “Ober Gymnasium”. Dar disciplina prea severă, precum și programul de desnaționalizare ce se practica în școlile germane, l-au determinat pe tânărul Eminescu să părăsească studiile.

Dar în această perioadă a întâlnit un om ce avea să aibă o influență imensă asupra tânărului elev: Profesorul Aron Pumnul.

Acesta i-a pus la dispoziție biblioteca sa, din care Eminescu va lua primele sale cunoștințe.

Acestui om , Eminescu , i-a purtat și o recunoștină veșnică, concretizată în poezia: “La mormântul lui Aron Pumnul”:

“Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină

Cu cipru verde-ncinge antica fruntea ta

C-acum din pleiada-ți auroasă și senină

se stinse un luceafăr, se stinse o lumină,

Se stinse o dalbă stea!”

Reîntors la Cernăuți, pentru a-și termina studiile, Eminescu se înscrie în trupa de teatru a lui Fany Tardini cu care va pleca în turnee. Dar dorul de casă îl face să se reîntoarcă la Ipotești, pentru a-și revedea satul și pădurea pe care le cântase în poezia: “Din străinătate”:

“Aș vrea să văd acuma natala mea vâlcioară

Scăldată în cristalul pârâului de-argint

Să văd ce eu iubeam odată

A codrului tenebră, poetic labirint”

Prima sa poezie publicată a fost “De-aș avea “, în revista “Familia” condusă de Iosif Vulcan. Acesta i-a schimbat numele din Eminovici în Eminescu, nume pe care poetul l-a adoptat imediat.

După aceasta poetul pleacă la Blaj, pentru a-și susține examenele pe care nu reușise să le susțină la Cernăuți.

Aproape întreaga călătorie a făcut-o pe jos, poposind pe la câte un țăran care îl găzduia și îi dădea de mâncare.

În timpul acestei călătorii, poetul și-a îmbogățit cunoștințele despre folclor, unele valorificându-le în poezii.

În această călătorie, îi va cunoaște pe Ion Cotto și pe Stefan Cacoveanu, care îi vor acorda găzduire pe durata cât poetul a locuit în Blaj.

Cu acești doi oameni, Eminescu avea lungi discuții literare.

De la Blaj, poetul pleca la Alba - Iulia unde îi întâlnește pe unii din vechii săi cunoscuți și cineva îl prezintă lui M. Densușianu, care îl cunoștea după versurile publicate în "Familia".

Asupra acestuia poetul face o impresie foarte puternică, datorită hainelor uzate după acea lungă călătorie.

După ce a stat în casa lui M. Densușianu, câteva zile, Eminescu pleacă, trece munții și se îndreaptă spre București, de unde va pleca la Giurgiu. Aici se va angaja ca sufleur în trupa de teatru a lui Iorgu Caragiale.

Din trupa acestuia trece în cea a lui Pascaly, cu care va pleca într-un turneu în Ardeal.

În acest turneu, trupa a trecut prin orașele Predeal, Brașov, Sibiu, orașe deja cunoscute poetului din alte pelegrinări, după care trupa a plecat spre Timișoara.

În timp ce trupa se afla la Timișoara printre spectatori se afla și I. Vulcan, ocazie cu care acesta face cunoștință cu Eminescu.

Turneul trupei Pascaly se termină la Oravița, înregistrând un real succes, reprezentațiile terminându-se în ropote de aplauze.

Poetul se întoarce la București unde îl va regăsi pe Stefan Cacoveanu, vechea sa gazdă de la Blaj.

elev Constantin Straton

cl. a XI - a C

prof. Viorelia Braicu

LITERATURA POPULARĂ ROMÂNĂ ÎN CONTEXTUL LITERATURII UNIVERSALE

Literatura este una dintre cele șapte arte ale lumii și una dintre cele mai frumoase manifestări ale omenirii. Ea a apărut din dorința oamenilor de a se exprima, de a-și scrie gândurile și simțămintele într-o formă mult mai expresivă și de efect asupra semenilor lor.

Literatura populară s-a evidențiat între oamenii de rând, de la sate, care și-au exprimat liber sentimentele creând astfel numeroase doine, basme, povești, zicători care alcătuiesc tezaurul prețios al poporului român.

Astfel, literatura populară a devenit parte integrantă a literaturii române culte: și putem merge mai departe, afirmând că ea s-a impus și pe plan universal.

Aceste creații artistice, realizate într-o formă artistică desăvârșită, pline de frumuseți și splendoare, exprimă un fond adânc, profund și trăsături generale ale sufletului omenesc; numai aceste creații artistice se pot integra în tezaurul culturii și literaturii universale. Iar literatura populară română are astfel de creații, unice, reprezentative, cu care se poate mândri: “Miorița”, “Meșterul Manole”; basmele: “Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte”, “Prâslea cel voinic” și multe alte doine și balade (“Toma Alimoș”, “Ciobănaș de la miori”), care reflectă obiceiurile, credințele, sentimentele, aspirațiile și necazurile oamenilor. Astfel tezaurul folcloric universal s-a îmbogățit cu perle de o nemaîntâlnită strălucire, simbol și chintesență a purității și bogăției sufletești a românilor.

Sentimentul dorului, care nu mai poate fi tradus în alte limbi, este intens valorificat în aceste creații splendide, dând o notă specifică operelor, dezvăluind acea frumusețe aparte a poporului român.

La baza literaturii române stau patru mituri fundamentale care tind să devină pilonii unei tradiții autohtone.

Mitul genezei “Traian și Dochia” (Gh. Asachi) reprezintă simbolul constituirii poporului român; mitul mioritic sau pastoral “Miorița” simbolizează existența pastorală a poporului român și credința sa asupra vieții și morții omului: mitul estetic “Meșterul Manole” sau “Monastirea Argeșului” indică concepția românilor despre creație, care este privită ca un rod al suferinței și ultimul, mitul erotic “zburătorul” (I. H. Rădulescu) simbolizează dragostea curată, platonicească a unei fecioare pentru un zburător.

Mitul pastoral care a adus literatura română în atenția literaturii universale, “Miorița”, reprezintă capodopera absolută a geniului românesc. În ea se regăsesc vechi teme și motive folclorice, sunt sintetizate sentimente și credințe, este dezvăluită atitudinea omului în fața morții. “Miorița” reprezintă chintesența tezaurului nostru folcloric; ea este “cea mai nobilă manifestare poetică a neamului nostru” (M. Sadoveanu).

Din întreaga poezie izvorăște năvalnic toată vitalitatea omului din popor,

dragostea sa pentru viață, pentru profesiunea sa, credința absolută în comuniunea omului cu natura, după moarte.

Această creație fantastică, desăvârșită, înalță sufletul omenesc, îl face să tindă spre absolut, spre perfecțiune.

Mircea Eliade, spunea despre "Miorița" că ar "conține răspunsuri pe care românii pot să-l dea destinului când se arată, ca de atâtea ori, ostil și tragic". Se pot spune foarte multe despre această baladă unică, strălucitoare, dar niciodată totul....

O altă baladă de aceeași valoare care a găsit cea mai frumoasă și mai bogată exprimare este "Meșterul Manole" sau "Monastirea Argeșului".

Acest mit reprezintă sacrificiile făcute în numele creației: Manole își zidește soția, pe Ana, pentru a putea termina una dintre cele mai frumoase mănăstiri ale poporului român - Mănăstirea Argeșului.

Frumusețea cu care se descrie zbuciumul sufletesc al eroului, unicitatea operei, sensul profund al suferinței, dragostea eternă care este sacrificată pe altarul creației reprezintă elemente care dau valoare baladei și care o înscriu în patrimoniul culturii universale.

Este un mit cu multe implicații estetice, dinamic, impresionant, care relevă concepția poporului român despre idealul artistic, creație văzută, la rândul ei, ca rod și împlinire în urma jertfei și suferinței.

Celelalte două mituri, cel erotic și al etnogenezei, completează imaginea poporului român cu alte obiceiuri, datini, concepte, credințe sau atitudini.

Basmele, cu frumusețea lor copilărească creează tipologii umane specifice poporului român: Făt Frumos, chintesență de însușiri fizice și morale, adevărat arhetip al lor, reprezintă idealul masculin de frumusețe și splendoare; el este o întrupare a perfecțiunii, iar Ileana - Cosânzeana, frumusețe ruptă din soare este idealul feminin, reprezentând puritatea și perfecțiunea femeii. Nicăieri în lume, în alte basme ale altor popoare, nu sunt mai frumos exprimate, mai sugestiv create, aceste portrete splendide.

Așadar, aceste creații pline de strălucire și splendoare, reprezintă poporul român pe plan național, cât și universal.

Sunt capodopere extraordinare, pe care dacă le citești, rămâi impresionat de capacitatea artistică, bogăția sufletească și bunătatea acestui popor. De aceea trebuie să le prețuim alături de întreaga literatură cultă a poporului român, care este de asemenea, o valoare în cadrul literaturii universale.

eleva Monica Iftode

cl. a XI-a B

prof. Nicoleta Stan

MIRCEA ELIADE - CREATORUL PRIMULUI ROMAN EXOTIC DIN LITERATURA ROMÂNĂ

Personalitate enciclopedică de tip renescentist, M. Eliade a mijlocit între Apus și Răsărit, între civilizația materială și spirit, între cultura științifică și mitologie, între profanitate și sacralitate, între modern și primitiv, între religii și credințe, între marile culturi și culturile tribale.

Încă din adolescență și tinerețe, M. Eliade a fost fascinat de orientalistică. "Descopeream în textele tantrice că India nu era pe de-a-ntregul ascetică și pesimistă. Exista o tradiție întreagă care accepta viața și timpul; nu le considera nici iluzii, nici izvor de suferință încarnată ca singurul fel de a fi în lume, în care libertatea absolută poate fi cucerită" (Memorii).

În ceea ce privește mitul M. Eliade, reflectă inedit și fascinant mitul iubirii și motivul cunoașterii care în unele lucrări devin teme.

Se pune întrebarea dacă se poate vorbi de un mit Eliade.

Răspunsul nu e deloc simplu. Dacă încercăm să ne folosim de propria-i definiție din "Aspecte ale mitului" nu ajungem la rezultatele convingătoare.

Există în schimb, o bibliografie spirituală model, mai precis elemente de comportament mistic.

Faptul că a reușit să înalțe cercetarea mitologică peste nivelul atins de școala antropologică engleză, constituie un exemplu de depășire a limitei și face din M. Eliade o personalitate remarcabilă.

În contextul unei literaturi de mare ținută care se producea la începutul deceniului al patrulea, atât în domeniul poeziei, cât și în cel al prozei, apare romanul Maitreyi care aduce o izbândă literară ieșită din comun, făcându-l pe Perpessicius să mărturisească "D.M.Eliade a sporit cu unul scrierea miturilor umanității" Motivul dominant al iubirii, în proza lui M. Eliade apare pentru că erosul este un ferment strecurat peste tot, în impetuasele dezlănțuiri ale eroilor săi.

G. Călinescu spunea "Întâlnirea a doi indivizi de rase diferite într-un decor sugerat, nu atât plastic, cât prin siguranța amănuntelor sociale este memorabilă.

M. Eliade a îmbogățit literatura română cu o viziune nouă, scriind întâiul roman exotic în adevăratul înțeles al cuvântului.

"Maitreyi" cuprinde o mitologie a voluptății, sensibilitatea e transfigurată. Povestea este foarte simplă, dar frumusețea ei seducătoare luminează ca poezia erotică indiană.

Însăși originalitatea romanului stă în aducerea în literatura noastră a motivului iubirii dintre un european și o fată exotică inexistentă încă. (cu excepția lui Jan Bart).

Allan numai prin Maitreyi descoperă adevărata dragoste, iar prin dragoste se introduce în misterul sufletului indian.

Maitreyi. nu este o iubită oarecare, e o iubită unică, fără pereche. Ea este

Indianca.

În India, orice femeie e Devi, zeiță.

Imaginea Bengalului este magnifică. Gurul Maireyiei spunea: "India poate învăța că viața spirituală e bucurie, voluptate și dans".

Autorul este atras de farmecul unei locuințe bengaleze, .

Pentru o indiancă, fericirea nu stă niciodată în inițiativă, ci în instituție, adică în predarea ei completă unui ideal vechi, de atâția mii de ani, idealul familiei, al educației fiilor.

De altfel, indiencele au experiența de mii de ani de castitate, mândrie maternă, demnitate și eroism. Maitreyi este pur și simplu îngrozită la examenul atent al lui Lucien "Maitreyi nu știa unde să se uite și tremura toată, palidă, înspăimântată."

Maitreyi devine pentru Allan o enigmă. El refuză să se abandoneze farmecului, se silește să rămână placid, însă rezultatele sunt invers proporționale eforturilor. Foarte atent, în pofida voinței, la tot ce face Maitreyi, la tot ce află de la ea sau despre ea, Allan o ține constant sub observație și, cu cât îi devine mai apropiată, își dă seama că o cunoaște mai puțin, ceea ce, natural, îl intrigă.

Este vorba, bineînțeles, de farmecul și misterul indian.

Ceea ce nouă europenilor, ne pare ca o robie, femeile indiene acceptă ca singurul mod de viață familială. Un european privește cu dezgust obiceiul indian de a căsători copii.

Cu toate acestea, crescând împreună, logodnicii indieni, realizează uneori o stare de îngerească puritate.

Allan se îmbolnăvește de eurastenie. În coalescență este invitat să locuiască la Narendra Sen.

Noțiunea de iubire la indieni este mult mai cuprinzătoare decât la europeni.

Allan nu poate înțelege de la început că fetele, Maitreyi și sora ei, au fiecare copacul lor de care sunt îndrăgostite sau că Maitreyi a putut păstra o șuviță din părul alb al lui Tagore, care-i fusese guru, adică, mentor spiritual. Numai treptat europeanul, prin experiență directă sub influența Maireyiei, va descoperi farmecul iubirii mistice.

De aceea, Allan se uimește "Cât de complicat îi era sufletul acestei fete? Își dădea seama că oamenii aceștia din India, pe care el îi iubește, ascund o istorie și o mitologie peste puțină de străbătut", ei sunt "stufoși și adânci, complicați și neînțeleși".

Tânărul nu poate înțelege atitudinea față de el, a lui Narendra Sen și a tuturor celor din casă; primirea caldă, intimitatea atmosferei, ocrotirea afectuoasă, cinstirea și respectul acordat ca apoi la aflarea legăturii erotice a lui Maitreyi, să se dezlănțuie mânia furibundă, fără nici o indulgență umană și să se producă izgonirea imediată a lui Allan și punerea unor crâncene interdicții.

Ambiguu, îi pare lui Allan tot ce spune și tot ce face eleva lui.

Tocmai asta îl exasperează. Gesturile prietenoase ale fetei sunt un răsfăț copilăresc sau avansuri? Ea este o inocentă primitivă sau e mai rafinată decât s-ar putea bănuși? De ce tot îi vorbește de admirația ei pentru Tagore? De ce i-a aruncat o floare în odaie? Confuzia se amplifică prin neputința de a-și explica perversitatea cu care părinții Maitreyiei încurajează idila lor.

Vor oare să-i căsătorească?

În realitate, înșinerul Narendra Sen și soția vor să-l înfieze.

Cei doi se logodesc într-un parc, la lacuri, în taină, într-un cadru aproape mioritic, noaptea sub stele.

Maitreyi parcă oficiază o slujbă sfântă cu solemnitate, adresându-se naturii exotice, înconjurătoare “Mă leg de tine, pământule, că eu voi fi a lui Allen și a nimănui altuia. Voi crește din el ca iarba din tine. Și cum aștepti tu ploaia, așa îi voi aștepta eu venirea , și cum îți sunt ție razele , așa va fi trupul lui mie. Mă leg în fața ta că iubirea noastră va rodi, că mi-e drag cu voia mea și tot răul, dacă va fi, să nu cadă asupra lui, ci asupra-mi, căci eu l-am ales. Tu mă auzi, mamă pământ, tu nu mă minți, maica mea”.

În India, fiecare tânăr, are un crez absolut opus lumii europene. Viața femeii este determinată de ursită, Karma (Maitreyi spune aceasta de mai multe ori).

Orice evadare de Karma nu poate decât să strângă și mai aproape lanțul destinului. Un indian spune: “Ne naștem, ne căsătorim și murim conform Karmei. De aceea , soțiile noastre sunt ale noastre.”

Allan străpuns de durere, se retrage în Himalaya. Pentru a avea o imagine de ansamblu, a cadrului în care a trăit e suficient să desprindem un scurt pasaj din Memorii: “Gangele curgea repede printre stânci și jungla se întindea până aproape de mal, pădurea deasă era plină de maimuțe, de șerpi și de păuni, de pisici sălbatice. Toamna , târziu, când vor seca izvoarele de munte , șacalii vor veni până în marginea sihăstriei și din coliba mea le voi auzi urletele.”

Am putea să alcătuim o mică imagine, o icoană a Indiei, cu trecerea de la luxuriant și superb la umil și insignifiant, o icoană neasemuită a acestui tărâm, în neconținută zbatere între extreme. a tărâmului de nestemate, aur și lepră.

“În același climat bengalez se consumă aventura narată în unul din cele mai bune romane ale lui Micea Eliade, “Maitreyi”, jurnal interior al descoperirii iubirii și al sufletului indian.

Am putea spune că este un roman inițiativ, întrucât ne introduce într-un dublu mister: al eternului și al spiritualității hinduse.” (D. Micu).

eleva Laura Nistor
cl. a XII - a D
prof. Olimpia Lupașcu

EMINESCU.....

Mihai Eminescu, este o fire impenetrabilă, dar sensibilă la tot ceea ce-l înconjoară; misterioasă, însă gata oricând și oriunde a-și împărtăși toate sentimentele și gândurile; vizionară, dar care reduce totul la un prezent continuu al faptelor și evenimentelor.

Dotat cu o minte limpede, inimă pătrunzătoare și voință puternică, Mihai Eminescu, acaparează bucăți imense din cultura universală și națională, pe care le sintetizează, le prelucrează, le transformă într-un mod extraordinar de plăcut, dând operei sale o nuanță purificatoare.

Opera sa, care, pe lângă poezie cuprinde: nuvele, romane, piese de teatru rămase sub forma unor proiecte, un basm, numeroase articole îi creează, îi dau un renume universal și național, făcându-l un "*axis mundi*" al culturii naționale.

Originalitatea operei sale se poate observa nu doar din nuanța și funcția ei purificatoare, ci mai ales prin metodele pe care le utilizează și bogăția sentimentelor și concepțiilor prin care opera sa ajunge la acea funcție purificatoare.

Cu toate acestea, singura operă cu care Mihai Eminescu nu poate concura este "Miorița", sau, dacă vreți, se poate pune semnul " $\leq$ " (cel mult egal) între întreaga operă eminesciană și "Miorița" (cu toate cele peste 1000 de variante ale sale).

Despre opera lui Eminescu, se pot spune mii de vorbe, iar despre "Miorița" zeci de mii.

Cu toate acestea, Eminescu, rămâne singurul care a avut curajul de a se lupta cu condeiul său împotriva - dacă îmi este permis să spun așa - imensității geniului folcloric românesc. El are meritul de a fi învins aproape tot geniul folcloric românesc, toată experiența sa bimilenară cu excepția operei mai sus menționate.

Genialitatea operei eminesciene și-a pus amprenta asupra întregii culturi românești. Oricât ar fi vrut și s-ar fi străduit, nimeni nu a putut evita auspiciile geniului său. Marii autori și oameni de cultură de după dânsul ca: Lucian Blaga, Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Tudor Arghezi și contemporani ca: Alexandru Macedonski, Vasile Alecsandri și Ion Creangă, s-au împiedicat în avântul lor de "cioata" numită de Eminescu, care apoi a crescut făcându-se copac cu imense ramuri, ce le-a întunecat orizontul spre bucurie unora ca: Vasile Alecsandri, invidia altora ca: Alecsandru Macedonschi, avantajul altora precum Ion Creangă, care la sfatul lui Mihai Eminescu a scris "Amintiri din copilărie".

De-a lungul vremii, toți oamenii de cultură și-au dat concursul în a lăuda pe Eminescu și opera sa. Astfel, Eminescu este identificat cu opera sa atunci când Vasile Alecsandri îl numește "Luceafărul poeziei românești", iar Marin Sorescu îl identifică pe poet cu întreaga țară și cu întregul popor, realizând o întrepătrundere cu sufletul plaiului și neamului românesc.

“Eminescu n-a existat

A existat o țară cu plaiuri și doine

Și fiindcă acestora le trebuia un nume

Li s-a spus lor Eminescu”

Filozoful Petre Țuțea, îl aseamuește unui “pisc cu care el nu are deloc îndrăzneala să se compare”, iar referitor la opera lăsată de el în urmă tot Petre Țuțea spune că-i “o sumă lirică de voievozi”.

Istoricul Nicolae Iorga îl aseamănă cu : “expresia integrală a națiunii române”, iar Lucian Blaga cu :”ideea platonice de român”.

Într-adevăr , Eminescu prin opera sa e o adevătară oglindă a minunatei spiritualități românești. Este de ajuns să ne gândim la mituri ca cel al Sburătorului și cel al etnogenezei, elemente, teme cum ar fi: timpul, cosmosul, istoria, folclorul, natura, iubirea, pentru a ne da seama de imensa valoare oglindită în operele sale.

Astfel, Eminescu aduce un adevărat elogiul înaintașilor săi “ dătător de legi și datini” în “Scrisoarea a III-a “ , unde , asemeni poeziei “Epigonii”, pune în antiteza trecutul glorios cu prezentul dezastruos , antiteză ce accentuează caracterul romantic al operei eminesciene. Acest caracter este evocat cel mai bine în versurile:

“Nu mă -ncântați nici cu clasici

Nici cu stil curat și antic

Toate-mi sunt deopotrivă

Eu rămân ce-am fost - romantic”.

Versurile sunt din poezia “Eu nu cred nici în Iehova”, poezie prin care autorul dorește să-și arate firea greu influențabilă, hotărâtă, neșovăitoare. În poezia “Epigonii”, Eminescu se întrece pe sine însuși, prin faptul că se consideră și el un urmaș nedemn (un epigon) față de “sânțele firi vizionare”, adică toți autorii ce l-au precedat sau îi sunt contemporani.

Pe lângă faptul că el a fost, este și va fi artistul - cetățean, gânditorul și pedagogul neamului său, Eminescu dă dovadă de un mare patriotism.

Patriotismul său cuprinde toate sferele de la societatea coruptă la inechitatea socială și lupta împotriva acestora și a tuturor dușmanilor pentru ca prin toate acestea să putem dori “La trecutu-i mare, mare viitor”.

Este demn de remarcat , faptul că opere precum : “Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie”, “Scrisoarea a III-a”, “Junii corupți”, publicistica referitoare la politică și patriotism sunt încă și astăzi de o mare actualitate , fiind “gustate” de toți cititorii, ceea ce demonstrează încă o dată, forța, tăria, viziunea poetică și patriotică în același timp a autorului.

Poezia e dotată cu o sensibilitate extraordinară, astfel încât, temele se împletesc unele cu altele, rezultând din acestea o frumusețe inegalabilă în ceea ce privește captarea atenției.

Autorul are poezii de o valoare excepțională în acest domeniu: “Călin (file din poveste)” inspirată din basmul “Călin nebunul”, în care , se împletește folclorul cu iubirea și natura , dând naștere unei stări de suspans și extaz rar întâlnite; “Floare albastră” e o poezie în care se abordează atât tematica “Vanitas vanitatum” la început, cât și temele naturii și a iubirii, rezultând din aceste trei o operă de o profunzime extraordinară a sentimentelor în care primează dragostea pură într-o natură pură, protectoare.

Basmul “Făt - Frumos din lacrimă” , cât și romanul “Sărmanul Dionis” trasează o mulțime de teme: iubirea, cosmosul, natura, visând și filozofând așa ca acestora dându-le o aură de mister.

Toți criticii literari susțin că dacă toată opera lui Eminescu s-ar pierde, o singură lucrare ar fi suficientă să se găsească pentru a reproduce valoarea autorului.

Această lucrare ar fi “Luceafărul” . Capodoperă a creației eminesciene, “Luceafărul” tratează condiția omului de geniu prin prisma iubirii.

Pe lângă faptul că “Luceafărul” reunește toate temele eminesciene, el este și ecoul, în același timp, al concepțiilor filozofice și mitologiilor indo-europene. Aici se întâlnesc filozofia germană cu mitologia greacă și indiană, folclorul românesc și unele concepții creștine.

Opera poate intra cu ușurință în rândul marilor lucrări literare, începând de la “Iliada”, “Eneida”, “Epopoea lui Ghilghameș”, la “Sakontala”, “Signore”, “Roland”.

Cu toate că Eminescu e accesibil tuturor , rămâne un geniu de neânțeles, asemeni unui munte înalt pe care să-l vezi, dar nu să-l urci. Despre Eminescu s-au spus și se vor spune multe, dar niciodată totul....

elev Dan Andrei Pricop

cl. a XI-a B

prof. Nicoleta Stan

ZAMOLXIS - MIT ȘI ADEVĂR -

Religia geților a preocupat pe mulți istorici, poeți, prozatori și alți erudiți români, care vedeau în misterele lui Zamolxis o cheie către adâncurile sufletului românesc.

Scriitorii antici care s-au ocupat de geți au remarcat credința lor în nemurire, izvorâtă din cultul pentru marele lor zeu Zamolxis. Relatările istoricilor antici cu privire la Zamolxis sunt incomplete și uneori contradictorii, fapt ce l-a determinat pe Mircea Eliade să afirme că "dată fiind sărăcia documentelor este îndoielnic că s-ar putea scrie o istorie religioasă a Daciei".

După cum știm, în preistorie, numele adevărate ale zeilor erau tănuite sau incifrate. În acest sens, interpretând numele Zamolxis ca fiind alcătuit din Za - cheie de lanț, Mo-principiul morții și al disoluției, cșă - tărâm, deducem că Zamolxis era unul din numele Marelui Zeu al geților și anume acela care la început îl desemna ca Zeu al supremei eliberări.

Această ipoteză conform căreia Zamolxis ar fi reprezentat zona de legătură către celălalt tărâm, Zeul Morții, este susținută de faptul că particola Mo s-a păstrat în limba română în componența unor cuvinte cărora le-a imprimat sensul de descompunere sau moarte ca: moaște, momâie, mormânt, mort, moină, molcom, a moleși, molimă, a molipsi, a momi, moș, movilă (ca semn al locuinței morților).

Pe de altă parte "Mo" este inclus în numele mai multor zeități antice legate de ideea morții.

Regina morții Brimo, venerată de misterele de la Eleusis, avea numele de origine tracă, cele trei Moire erau zeițele sorții la greci, iar Morte era numele uneia din parcae la romani.

Numele Marelui Zeu suportă o altă posibilă interpretare cum ar fi: "Za" ca simbol finit al infinitului era legătura și locul de deslușire a tainei dintre cele două tărâmurii - viața și moartea; "Mo", principiul disoluției și al morții, era taina de dincolo de poarta numită Za și accesul spre o lume neprofană, greu de descris, în care realiza eliberarea din lanțul Karmic de reîncarnări; "L" semnifică Zeul Suprem;

"X" constituie marea taină care-l definește de fapt pe El.

În primul rând "X" sugerează o clepsidră stilizată, un instrument de măsurare a timpului, iar ca mesaj mut ar putea indica timpul.

De asemenea, banala literă indică intersecția celor patru elemente primordiale: apa, focul, Pământul și aerul. "X" este punctul de trecere de la viață - V (partea superioară a literei X) la moarte - (partea inferioară a literei X).

Credința tibetană că la moarte - omul începe o viață inversă, sprijină această ipoteză; "is" (formă păstrată în limba engleză, a suferit o ușoară modificare în germană - ist și o deformare în limba română - ioste, este) certifică existența Zeului Suprem care întrunește atribute complexe: stăpân pe cele două tărâmurii - al vieții și al morții - precum și pe trecerile dintre un tărâm și celălalt, stăpân al timpului și al celor patru elemente primordiale.

Cu alte cuvinte Zamolxis este totul.

Multe din obiceiurile și tradițiile românești, ca și relatările istoricilor antici despre geți, indică credința în transmigrația sufletului.

Conform acestor credințe există un suflet universal așezat în centrul sferei cerești fiind însăși Divinitatea Supremă; zeii se nasc din el ca emanații ale acestui suflet născându-se unii pe alții.

Oamenii sunt emanațiile cele mai individuale ale acestui suflet și se găsesc la capătul scării de devenire. Ei au valoare numai ca suflet, trupurile fiind doar forme trecătoare purtătoare ale sufletelor ce s-au individualizat din Divinitate, spre a se întoarce de unde au pornit, adică în sufletul universal.

Însăși șederea lui Zamolxis trei ani sub Pământ și revenirea lui în al patrulea an poate fi interpretată ca o inițiere, dar și ca o revenire după moarte, în alt trup.

Stimularea morții este astfel pilda vizibilă a încetării vieții pentru oameni, după care urmează renașterea la viața veșnică.

Pentru geți, sufletul, marele principiu eteric al existenței neîntrerupte, partea din divinitatea eternă pentru scurta sa trecere pe pământ, trebuie să se reîntoarcă la Zamolxis în marele tot din care a fost desprins.

eleva Irina Siriteanu

cl. a XII -a C

prof. Aurel Stavarache

SPIRITUALITATEA DACO-GEȚILOR

Daco geții sunt cei mai vechi locuitori ai spațiului carpato-danubiano-pontic. Ei sunt creatorii unei culturi și a unei civilizații specifice, proprii.

Daco - geții, prin valorile create de ei, au contribuit la dezvoltarea tezaurului culturii civilizației universale.

Opțiunea mea pentru latura spirituală a acestei civilizații este justificată de varietatea formelor de manifestare, de caracterul enigmatic al acestora.

Herodot, "*părintele istoriei*", afirmă despre daci că erau "*cei mai viteji și mai dreپți dintre traci*". Asupra teritoriului ocupat de daci, mai ales în perioada de la sfârșitul Hallstattului și începutul Latene-ului, s-au exercitat presiuni succesive sau concomitente din partea unor neamuri străine: sciți, perși, celți, greco-macedoneni, bastarni.

Daco-geții au rezistat tuturor acestor presiuni și invazii, reușind să respingă sau să asimileze influențele străine, întărindu-se în aceste confruntări. Astfel, treptat, au pus bazele unei înfloritoare civilizații de tip Latene, de o evidentă originalitate, care, pe drept cuvânt, poate fi desemnată clasică, în perioada ei de apogeu (secolele I î. Chr. - I d. Chr.).

Ingenios se dovedește sistemul religios al geto-dacilor, care prin persoana legendarului Zamolxis, a îmbinat în mod original elemente ale credințelor și miturilor orientale și grecești, adaptându-le la situația unei societăți aflată în plin proces de stratificare socială și organizare politico-statală.

Zamolxis este zeul suprem, stăpân atât al cerului, cât și al pământului. Geto-dacii au ajuns chiar să-l reprezinte pe Marele Zeu: un vultur cu corn ce ține în cioc un pește și în ghiare un animal ce pare a fi iepure. Este zeul cerului, prin excelență, zeul tată, creatorul cosmosului și al lumii, prezent la popoarele indoeuropene încă din prima lor fază.

Marea zeiță este reprezentată astfel: un chip feminin cu față rotundă, buclată, cu pomeții proeminenți și cu părul lung împletit în două cosițe, ori împărțite în două mari bucle ce-i încadrează fața.

Atributul principal al zeiței este șarpele care reprezintă pământul, vegetația. Atributele esențiale o definesc pe zeița geto-dacilor drept Mama Pământ, Zeița Mamă, protectoare a ogoarelor și a vegetației. Că este vorba despre soția Marelui Zeu al geto-dacilor o dovedește faptul că reprezentările ei sunt prezente în toate tezaurele de argint bine păstrate de cele ale Marelui Zeu.

Animalele făceau parte integrantă din mitologia, magia strămoșilor noștri.

Lupul este animalul cel mai des întâlnit în arta geto-dacilor. El este un animal sacru, un animal simbolic al locuitorilor din Carpați și din jur.

Descoperirile arheologice vin să demonstreze rolul important pe care l-a jucat lupul în mitologia dacică, ajungând până la a-i reprezenta, a fi stindardul lor în luptă.

Taurul și bovinele în general sunt și ele prezentate în arta geto-dacilor. În mitologia și practica culturală a popoarelor antice, taurul este asimilat soarelui ori unor divinități celeste, reprezentând simbolul forței, al virilității, fertilizator.

Un alt animal prezent în arta figurativă a geto-dacilor este mistrețul. El era considerat un animal sfânt, zeu protector al animalelor ori venerat ca animal ce simboliza fertilitatea și războiul.

Berbecul îl întâlnim reprezentat în arta geto-dacilor încă din epoca bronzului. El a avut un rol important în practicile de cult geto-dacice.

Una din problemele importante cercetate de arheologi este ritul înmormântării. În epoca hallstattiană ritul predominant este acela al înhumației. Mortul era depus într-o groapă peste care se ridica de obicei, o movilă înaltă de pământ, un tumul. Uneori mortul era îngropat fără a avea alături de el diferite obiecte, de obicei i se puneau în mormânt unelte, arme și podoabe de care se slujea în timpul vieții, precum și vase cu mâncare și băutură. Acest obicei se lega de credința într-o viață după moarte și de teama că, dacă i-ar lipsi ceva, mortul ar fi în stare să se întoarcă pe pământ pentru a-i neliniști pe cei rămași în viață și a se răzbuna împotriva lor.

Mai târziu, în secolele IV-III î. Chr., oamenii erau înhumați conform unui ritual precis, în poziție chircită, purtând podoabe și fiind înconjurați de vase. Morții erau legați cu genunchii de gură, poate tocmai pentru a nu putea reveni pe pământ.

Schimbarea ritului, de la înhumație la incinerație, corespunde unei transformări în credințele religioase ale geto-dacilor. Poate că incinerația corespunde unei noi concepții despre nemurire; dacă înainte se credea că în viața de dincolo de mormânt omul trece cu trupul cu tot, și de aceea i se păstrează corpul, înhumându-se, acum se înfiripase, poate, convingerea că numai sufletul imaterial e nemuritor și că e bine să fie eliberat, prin ardere, din închisoarea-i trupestă. S-ar mai putea însă ca vechile credințe să fi afirmat că omul, după moarte, merge la un zeu subpământean, în timp ce credința nouă socotea că el se ridică la cer, spre aștri.

Geto-dacii au demonstrat nivelul civilizației lor nu numai în domeniul spiritual, ci și în cel al culturii materiale care este foarte originală. Astfel, ea a atins în perioada sa clasică, un nivel orășenesc incipient, depășind deci, deja stadiul strict rural. Din acest punct de vedere, ea se poate încadra în contextul lumii antice clasice. Chiar dacă se află la marginea acestei lumi, întreaga sa evoluție se înscrie pe calea urmată anterior de statele antichității clasice. Și dacă, în cele din urmă, civilizația dacilor a fost totuși înfrântă în confruntarea militară cu civilizația Romei, caracterul ei clasic a jucat un rol de seamă în înlesnirea romanizării profunde a populației autohtone.

eleva Oana Papaghiuc

cl. a XI-a D

prof. Aurel Stavarache

IMAGINEA GOSPODĂRIILOR SĂTEȘTI DIN MOLDOVA ȘI ȚARA ROMÂNEASCĂ ÎN MEMORIALELE CĂLĂTORILOR STRĂINI **(până la instaurarea regimului fanariot)**

Numeroși călători străini - oameni politici, diplomați, cărturari sau negustori - care în diferite perioade și în diferite împrejurări s-au aflat pe pământul românesc, ne-au lăsat mărturii semnificative despre oameni și modul lor de viață.

Originalitatea portului popular, ospitalitatea și hărnicia locuitorilor, datinile și obiceiurile lor sunt evocate în mărturii din cele mai diferite, între care un loc de seamă îl ocupă reprezentările artistice, obiectele și piesele de podoabă, uneltele, mobilierul, casa.

Casa constituie pentru om locul pe care el și-l înfrumusețează în permanență, deoarece în acest fel își îmbunătățește și își face mai frumoasă propria lui viață.

Casele de pe teritoriul Moldovei și al Țării Românești, au existat ca locuințe semi îngropate (bordeie) și de suprafață.

Bordeele caracteristice mai ales câmpiei dunărene și părții de sud-est a Moldovei, deși sunt construite sub nivelul solului, n-au avut totdeauna aspectul mizer de care rămâneau uimiți străinii. Ele erau alcătuite din una, două sau trei încăperi, fiind de fapt o consecință a stării sociale a locuitorilor.

Spre deosebire de bordeie, locuințe construite pe sol se numesc case; acest nume era dat odăii locuite.

Casa este elementul principal în ansamblul unei gospodării.

Gospodăria trebuie înțeleasă ca un produs al unui complex de factori ca: ocupația, care în multe împrejurări a condus la crearea de construcții gospodărești cu funcționalitate și înfățișare aparte; starea social-economică care s-a răsfrânt, evident, asupra dimensiunilor și a numărului de acareturi; factorul geografic în măsura în care a influențat adaptarea întregului complex de construcții gospodărești la configurația terenului; factorul etnic; tradiția locală și materialul de construcție..

Constatăm din relatările călătorilor străini că pe teritoriul țării noastre materialul de construcție folosit a fost: lemnul, pământul, piatra, paie și stuful, ponderea cea mai mare revenind lemnului.

Avem câteva informații cu privire la înfățișarea locuințelor țărănești rămase de la călătorii străini care le-au remarcat fie din mersul trăsurilor, fie în timpul expedițiilor militare sau că au fost obligați de împrejurări să înnopteze în astfel de case.

Prin 1540, Anton Veranesies relatează despre cele două țări ca: "Satele arată ca niște colibe de păstori împrăștiate peste tot locul, iar casele țărănești sunt puțin ridicate de la pământ și făcute din lemn, lipite cu lut și acoperite cu paie sau stuf". A.M. Graziani în "Descrierea Moldovei" în 1564 consemnează că românii au orașe puține, că ei locuiesc mai mult la sate, "în casele care sunt clădite din bârne și din paie și în

care se apără de asprimea iernii”.

Seniorul francez Jacques Bongars, călătorind prin Țările Române în 1585 observă că nu se construiește prost și că piatra, ca material de construcție, se folosește numai la biserici și mănăstiri.

“Ei locuiesc în case făcute din lemn și paie” - relatează Giovanni Antonio Magini în 1596 - date pe deasupra cu lut și acoperite cu stuf care se găsește acolo din belșug”.

Călătorul german Joris von der Docs face și el afirmația că: “În timp ce mă aflam în această călătorie mi s-a întâmplat să văd multe sate în care oamenii locuiau în bordeie pe sub pământ”.

Pentru zona Bârladului, Robert Bargrave menționează case construite din bârne și scânduri, informație confirmată de Paul de Alep, care face remarca : “Casele din această țară, de la Măcin până în Moldova, în întregime Țara Românească, țara cazacilor până la Moscova , sunt clădite din lemn, din bârne și din scânduri. Acoperișul este în două ape și înalt pentru ca zăpada să nu rămână pe el. Toate casele au coșuri și sobe”.

P.B. Baksic, ajuns într-o seară în satul Sălcuța din Țara Românească, a fost găzduit de niște catolici săraci care , “își făcuseră într-o parte de sat bordeie în pământ, după obiceiul românilor, ca să scape de frig”.

Se semnalează și lipsa grajdurilor “și pentru cai arareori se găsește vreun grajd și de cele mai multe ori ei stau afară, fie că este ploaie sau zăpadă, sau orice fel de vreme”.

Relația anonimă olandeză din 1687 despre Țara Românească ne informează că: “Nu se întâlnesc aproape de loc case mari. Casele sunt făcute toate din pământ și acoperite cu sălcii și trestii, care se găsesc în cantități mari”.

Lipsa așezărilor omenești este sesizată și de Edmund Chishull care menționează că acolo unde mai există sate, oamenii locuiesc mai degrabă “prin hrube și bordeie decât prin case”.

Descrierea anonimă a soliei lui Rafael Leszozynski, din 1700, ne informează că de la Baia la Podul Iloaie “sunt numai colibe mici”.

Ofițerul suedez Erasmus Heinrich Schneider, în jurnalul său de călătorie consemna că “... țăranii au niște colibe proaste ; cei mai mulți dintre aceștia când vor să-și clădească o casă, bat câțiva pari în pământ , îi împletesc apoi cu nuiele ca un gard și ung acea împletitură cu lut pe dinăuntru și pe dinafară, iar pe deasupra pun niște căpriori proști, învelesc acoperind cu iarbă sau cu stuf și astfel casa e gata alcătuită numai dintr-o odaie și o polată care slujește și de cămară.” Autorul relatează, în continuare, că țăranii din Moldova , deși au lemn din plin, construiesc acest gen de colibă pentru că sunt într-o continuă alarmă, fiind oricând gata de fugă , datorită dărilor mari și luării la oaste “se mută în alt loc , clădindu-și din nou altă colibă cu mâna lor, fără nici o piedică și fără mari cheltuieli acolo unde vor și când vor”.

Interesant este cum vede el problema, deci țăranul moldovean putea să-și ia casa în spinare, să facă ce-i trece prin minte și să se așeze unde vrea, fără să-i pese de nimeni.

Din majoritatea relatărilor reiese că gospodăriile țărănești se reduceau de cele mai multe ori la simple căsuțe, deși Paul de Alep și Evlia Celebi fac remarca că au întâlnit “sate înfloritoare”.

Presupun că acele sate înfloritoare nu se reduceau numai la niște îngrădiri de colibe sau bordeie, cum vor să demonstreze alți străini.

Gospodăriile simple sau complexe au răspuns în modul cel mai eficient necesității gospodărești în condițiile zonale date.

Elementele esențiale ale gospodăriei au existat împreună cu cele privind alte aspecte de cultură populară românească în urmă cu secole .

În sprijinul acestui argument vin dovezile lingvistice, cuvintele autohtone: țară, țarc, bordei, gard; cuvintele latinești: curte .

eleva Maria Alina Melțer

cl. a XII-a D

prof. Livia Grigorean

FERICIREA ÎNTRE IDEAL ȘI REAL

Deseori întâlnim persoane ce susțin că sunt fericite invocând diferite motive.

Spre exemplu: un elev se consideră fericit în urma reușitei la un examen; un părinte fiindcă a reușit să-și salveze copilul de la moarte; doi tineri în ziua căsătoriei, iar exemplele pot continua.

Aparent , toate aceste persoane trăiesc același sentiment: de fericire.

Dar, este oare fericire această stare rezultată în urma îndeplinirii unor dorințe, satisfacerii unor trebuințe materiale sau este doar o stare de beatitudine provocată de atingerea scopurilor?

Încercând să dăm o definiție a fericirii putem să o considerăm noțiune a conștiinței morale, care exprimă o stare de plenitudine a ființei umane, caracterizată prin satisfacerea trebuințelor materiale și spirituale, prin sentimentul de autoîmplinire și realizare a aspirațiilor profunde ale omului.

Nu pare a fi o definiție atrăgătoare, nici măcar nu se dorește a fi. Dar, pare a oferi un punct de plecare și în același timp ridică un nou semn de întrebare. Dacă fericirea presupune satisfacerea unor trebuințe materiale și spirituale putem vorbi de o fericire materială și una spirituală?

Fericirea materială, mai precis bunăstarea materială deși uneori pare o premisă a fericirii nu ne poate face cu adevărat fericiți, ci doar în aparență. Cei mai mulți confundă fericirea cu mijloacele ei , bogăția fiind, după dâșii, cel mai grăitor element al fericirii.

Filosoful Arthur Schopenhauer afirma: “Temelia existenței și prin urmare și a fericirii noastre este natura noastră animală”.

Poate fi omul - “trestia cugetătoare” - fericit datorită naturii sale animale? A accepta afirmația lui Schopenhauer înseamnă a reduce omul la un conglomerat de instincte și percepții senzuale.

Putem considera că natura animală ar sta la baza trăirilor senzuale, dar acestea nu trebuie confundate cu fericirea.

În combaterea ideii lui Schopenhauer ne putem folosi de cugetarea lui I.B Deleanu:

“Numai acel e ferice

Care pe sine a cunoaște începe,

Și firea lucrurilor price”.

Omul s-a născut ființă cugetătoare. Începând să-și pună întrebări despre originea și menirea lui în Univers a descoperit filosofia-dragostea de înțelepciune - care i-a descifrat multe din tainele firii aducându-l uneori spre o fericire imaterială dar apropiindu-l uneori și de prăpastia disperării.

pozi Prin cunoașterea de sine , omul și-a câștigat dreptul la efemere clipe de fericire.

Cei mai mari gânditori susțin și argumentează intangibilitatea fericirii, dar această problemă nu poate fi considerată rezolvată pentru că în permanență vor exista persoane care să susțină și să argumenteze contrariul.

„...înspătrânește să se simtă tânăr, grație amintirii celor trecute, iar primul sa să fie tânăr și bătrân totodată prin lipsa de teamă față de cele ce vor veni”.

Filozofia este considerată un domeniu fără destin. Dar a fi ignorant nu înseamnă a nu avea un destin. Este posibil să fi consideră că filozofia nu este de nici un folos

eleva Alina Pașcan

cl. a XII - a C

prof. Rodica Oprea

FILOZOFIA - DRAGOSTE DE ÎNȚELEPCIUNE

Filozofia înseamnă meditație și dialog, pornind de la firea iscoditoare a omului, la dorința acestuia de cunoaștere.

Constantin Noica spunea că ceea “ce e interesant când te îndeletnicești cu filozofia e că la un moment dat, totul începe să te intereseze și să te instruiască: filozofia ca și matematicile, științele naturale ca și teoria muzicii. Să fie sfârșitul ? sau abia începutul?

Important în tratarea problemelor filozofice este nu subiectul tratat, ci modul de tratare a acestui subiect. Prin corelațiile ei filozofia înseamnă atât teologie, cât și matematici, științe naturale, cât și muzică.

Sistemele filozofice înlănțuindu-se în timp, au condus la formarea unor domenii diverse studiate în concept filozofic și științific, domenii generate de diversitatea realității.

A fi filozof nu înseamnă a reda cu exactitate anumiți termeni sau a-ți urma opiniile indiferent de corectitudinea lor. Spiritul filozofic se remarcă la cei care știu să asculte și să învețe din comportamentul celor din jur. Oricât de mult ai cunoaște, totdeauna există loc de mai mult.

Leon Bloy spunea că “nu se știe cine dă și cine primește”. Referitor la afirmația asta, Noica demonstrează această concepție printr-un exemplu banal, totuși extraordinar. El afirmă că: “o școală în care profesorul nu învață și el este o surditate”.

Platon susține că “originea filozofiei ar fi uimirea “Uimirea ne face conștienți că există lucruri pe care nu le cunoaștem, de a căror început și sfârșit nu știm nimic. În mod implicit apare incertitudinea dacă vreodată vom ști ceva despre adevărata lume a noastră.

Pornim de la întrebarea: Cum , când și ce trebuie să cunoască un filozof ? În neînțeles, nu există limită în nici o știință.

Filozoful nu se rezumă la a poseda știința fiecărui caz particular. Filozofia însăși nu este o știință. Ea nici măcar nu poate fi definită. În domeniul oricărei științe, filozof este acela care știe să-și formuleze ideile într-un mod cât mai clar.

Filozofia nu este studiată pentru a se beneficia de foloasele care decurg din ea, ci împotriva este cercetată pentru ea însăși, de dragul cunoașterii.

Filozofia este actul prin care oamenii trăiesc, pentru că în afară de om, nici o creație nu se miră de propria-i existență.

Fiecare filozof vede problemele legate de filozofie într-un mod diferit. Astfel, Platon susține că : “filozofia este potrivită doar pentru tineri”, în timp ce Epicur afirmă că “filozofia se potrivește oricărei vârste”. Nu putem spune că filozofia are o vârstă. Dar, chiar și filozofarea necesită o anumită experiență de viață. Nu poți trunde în adâncul temelor filozofice fără să cunoști începutul acestora, cum nu

poți cunoaște sufletul unui om fără să-i pătrunzi în minte.

Filozofia deschide posibilități noi tinerilor, dar în același timp îi pregătește pentru o viață matură și lipsită de constrângeri. Epicur spune că “și tânărul și bătrânul trebuie să caute înțelepciunea, cel de-al doilea pentru ca, înaintând în bătrânețe să se simtă tânăr, grație amintirii celor trecute, iar primul ca să fie tânăr și bătrân totodată prin lipsa de teamă față de cele ce vor veni”.

Filozofia este considerată un domeniu fără destin. Dar a fi ignorant nu înseamnă a-ți asigura un destin. Este adevărat că filozoful nu își folosește rațiunea. Cioran consideră că filozofia nu este de nici un folos în lumea reală în care trăim. El spune că “începem să trăim cu adevărat doar la capătul filozofiei, pe ruinele ei, când am înțeles cumplita-i nulitate și faptul că e zadarnic să recurgi la ea, că nu-i de nici un ajutor”.

Există și adevăr în această afirmație, dar numai atunci când filozofarea se rezumă doar la a vorbi și a susține o cauză.

În principiu, însă, filozofia este mult mai amplă. Ea nu presupune doar susținerea unor principii, dar și căutarea acestora, analiza lor calitativă, presupune în primul rând cunoaștere și în cele din urmă vocație.

Nu ajunge doar examinarea cunoștințelor unor oameni care se mulțumesc să vorbească de lucruri bune, drepte, sfinte, frumoase și adevărate, fără a încerca să susțină și să exprime esența binelui, a dreptății, sfințeniei, frumuseții și adevărului.

Mircea Florian în “Misticism și credință” spune că “filozofia este efortul spre lumină, năzuința spre o ultimă sau supremă claritate, fiindcă ea se îndreaptă spre noțiunile generalisime, datorită cărora sunt unificate sau totalizate știința și conștiința, teoria și practica, lumea și viața”.

De multe ori suntem puși în încurcătură cu anumite fenomene. Pentru noi, Universul și legile lui reprezintă un lucru ciudat. Suntem mereu tentați să credem că există lucruri ascunse, pe care le putem privi din exterior, dar a căror miez ne este inaccesibil. Este totuși o idee eronată.

Faptele care ne interesează sunt deschise în fața noastră, însă ceea ce ne tulbură este însuși cuvântul “Univers”.

După cum spuneam la început, filozofia nu poate fi definită.

În schimb ea dă definiții. Și pentru a fi mai convingători, să încercăm să pătrundem modul în care Pitagora definește viața și în același timp destinul filozofic. El afirmă că “viața omenească i se pare asemenea târgului unde se desfășoară în toată măreția jocurile olimpice și unde se afirmă întreaga Grece. Acolo, unii caută să câștige prin iscusința lor fizică, coroana aducătoare de glorie și renume, alții vin ca vânzători sau cumpărători, împinși de pofta de câștig; mai ales însă, o anumită categorie de oameni și tocmai cei mai aleși, care nu urmăresc nici aplauze, nici profit, ci vin ca spectatori și examinează cu luare-aminte ce se întâmplă acolo.

Tot așa și noi, ca și cum am fi plecat dintr-un oraș oarecare într-un târg cu multă lume, pornim din altă viață și din altă lume ca să intrăm în viața noastră de acum: unii ca să se facă robi ai gloriei, alții ai banului; câțiva, împrăștiați, ici și colo, nu pun nici un preț pe toate celelalte, ca să se consacre cu ardoare cercetării naturii, “iubitorii de înțelepciune”, adică filozofi. Și, după cum acolo, la târg, lucrul cel mai frumos e să privești fără a dobândi vreun câștig pentru tine, tot așa în viață contemplarea și

studiul naturii sunt cu mult mai presus de orice altă activitate”.

Însăși etimologia cuvântului ne arată adevăratele sensuri ale filozofiei. În limba greacă, cuvântul “filozofie” se traduce prin “dragoste de înțelepciune”.

eleva Camelia Papuc

cl. a XII - a A

prof. Rodica Oprea

PARIS, ORAȘUL LUMINILOR

(impresii de călătorie)

Cele mai plăcute clipe din viața mea au fost cele petrecute în zilele de 2 și 3 septembrie, când am avut șansa de a mă afla alături de miile de turiști din toate colțurile lumii în una dintre cele mai renumite capitale ale lumii - Paris.

În fața ochilor mei se aflau atât de multe momente despre care citisem lucruri interesante, dar frumusețea locurilor depășea cu mult imaginația mea.

Primul monument vizitat a fost muzeul Luvru. Acest simbol al Renașterii m-a impresionat nespus. Chiar de la intrare, imaginea piramidelor m-a uimit. Frumusețea arhitecturii exterioare a palatului, superbe picturi din interior, statuile, obiectele aduse din Egipt aflate la subsolul palatului, nu pot fi descrise în cuvinte.

Punctul culminant la care toți turiștii încearcă să ajungă este pictura renumitului pictor Leonardo da Vinci - "La Joconde".

După ce am vizitat muzeul Luvru, vizită care a fost pe cât de frumoasă pe atât de obositoare, cu forțe noi, m-am plimbat pe malul Senei, fiind uimită de frumusețea renumitelor ei poduri. De-a lungul ei, numeroase vaporașe cu turiști, în special asiatici, se bucurau de o călătorie de vis.

Seara s-a lăsat, iar pe bolta cerească stelele au început să apară una câte una. Parisul era de o strălucire imensă.

Vrăjită de acele imagini și amețită de parfumurile franțuzești care adiau ușor în aer, am uitat cu totul de oboseala acumulată pe parcursul întregii zile.

Încet, am pornit spre "simbolul Parisului" - Turnul Eiffel, construit în doi ani, două luni și două zile pentru o expoziție internațională care celebra centenarul revoluției franceze din 1789, fiind considerat de mulți specialiști din această perioadă "o oroare și o dezonoare" a Parisului.

În ciuda acestor opoziții, turnul a fost construit, după proiectul inginerului francez Gustave Eiffel.

Luminile puternice, în contrast cu vopseaua aurie îi dădeau o splendoare deosebită. Parcă ar fi fost din aur. De la etajul al doilea, am putut admira panorama întregului Paris. Cuvintele sunt prea sărace pentru a putea exprima ceea ce am văzut.

Tristă, a trebuit să părăsesc turnul, dar durerea plecării era diminuată de măreția locurilor vizitate. Epuizată, am coborât în îmbulzeala de pe Champs Elysées, unde am văzut diferite cafenele specifice aproape fiecărei țări. În final, am ajuns în fața Arcului de Triumf.

A doua zi, dis de dimineață, am avut ocazia să vizitez Palatul Versailles, ocazie poate unică în viața mea. Sălile palatului se întreceau una pe alta în frumusețe, dar în sfârșit am ajuns într-o sală foarte aglomerată. Era Sala Oglinzilor.

Florile din superbe grădini, fântânile arteziene, lacul natural, dar și lacurile artificiale, impresionează orice persoană care le vede.

După o superbă dimineață petrecută la Versailles, a urmat o minunată după-amiază la Catedrala Notre Dame. Din fericire, Catedrala era deschisă și astfel am avut posibilitatea să admir minunatele vitralii despre care auzisem atâtea lucruri interesante.

Așa a trecut și ziua de 3 septembrie, iar în mintea mea a rămas o amintire plăcută și cred că aceste zile vor fi zilele pe care nu le voi uita niciodată.

eleva Ramona Hostiuc

cl. a XI-a A

prof. Georgeta Straton

ANNA DE NOAILLES, **poetă franceză de origine română**

De nici un an a apărut în România primul volum de poezii al Annei de Noailles.

Cine este această poetă?

Este o româncă de mare frumusețe fizică și spirituală , născută în vestita familie a Brâncovenilor.

Căsătorită în Franța, devine prin spiritul, sufletul și cultura sa un simbol al femeii inteligente și sensibile de la sfârșit și început de veac.

Ea a trăit între anii 1876-1933.

La începutul secolului nostru un mare număr de tinere femei contribuie la dezvoltarea liricii franceze. Unele , mai puțin curajoase, publică sub pseudonim masculin căci încă mai este puternică prejudecata că locul femeii este doar în familie, că ea n-ar fi capabilă de profunzime în gândire , de opinii personale - toate apanaj al bărbaților . Este cazul fiicei celebrului Jose Maria de Heredia, care publică sub numele Gerard d' Houville.

Totuși o întreagă pleiadă de tinere ambițioase, îndrăznește să publice sub nume proprii: Renée Vivien, Lucie Delarue - Mardrus, Cécile Sauvage.

Cea mai importantă dintre toate este însă Anna de Noailles.

Cu siguranță, fiecare are viziunea sa și cântecul său propriu, dar toate au preferat elanul liric pur , efectul imediat al simbolismului secolului anterior. În acest grup feminin domină libera vibrație în contact cu lumea sensibilă.

Anna de Noailles este cea mai reprezentativă dintre aceste poetese. Celebră, admirată pentru cultura și spiritul său viu, are numeroși admiratori și durabile prietenii cu personalități ale epocii.

A fost chiar propusă pentru a fi primită în Academia franceză și a primit onorurile Academiei belgiene.

Româncă prin naștere, franceză prin căsătorie, ea a îmbinat sensibilitatea și profunzimea celor două culturi.

Ea a cântat în poeziile sale dragostea , frumusețea naturii, gândurile , bucuria vieții:

“M-am sprijinit pe frumusețea lumii

Și am ținut parfumul anotimpurilor în mâinile mele”

(Uimiri - 1907)

Versurile din primele poezii sunt optimiste, cuvintele zburdă dând tuturor imaginea fericirii și bucuriei poetei.

Cu timpul, poezia sa capătă accente mai grave , căci poeta este lovită de un doliu tragic și face apel la credință

Pentru a ilustra sensibilitatea poetei prezentăm o traducere proprie din lirica acesteia:

Amprenta

de Anna de Noailles

Am să mă sprijin atât de mult și atât de tare de viață
Cu o strângere atât de aspră și cu o asemenea încrâncenare
Încât înainte ca dulceața zilei să mă încânte
Ea să se fi încălzit deja în a mea îmbrățișare

Marea , îmbelșugat întinsă peste lume,
Va păzi drumul rătăcitor al valurilor sale
Gustul durerii mele acre și amare
Corabie plutind pe zile schimbătoare

Voi lăsa de la mine, în jos de coline
Căldura ochilor mei, flori trecute visând
Și greierul ascuns printre ramuri de spini
Striga-va chemarea adâncă a dorului meu

Flori de primăvară pe câmpuri răspândite,
Iarba verde pe margine de drum
Vor simți palpitând, fugind ca niște aripi
Umbrele mâinilor mele ce le-au mângâiat.

Natura, bucuria mea și imperiul meu
Va respira din aer parfumul meu fără de moarte
Și de deprimarea tristeții umane
Voi lăsa forma unică a inimii mele.

eleva Elena Irina Bondar

cl. a XI-a D

prof. Adriana - Corina Pănculescu

MAREA BRITANIE - LEAGĂN AL CIVILIZAȚIEI EUROPENE

A discuta despre *Marea Britanie* este, fără îndoială, un lucru pe cât de simplu în aparență, pe atât de complex în profunzime. Acest odinioară colos imperial, putere hegemonică din cele mai vechi timpuri, Marea Britanie continuă să reprezinte unul din factorii de decizie între statele lumii care influențează și direcționează, alături de marile puteri, existența cotidiană a planetei.

Dacă ai curiozitatea să privești harta Europei, vei constata, nu fără stupeoare, că actualmente Marea Britanie sub aspectul întinderii teritoriale nu impresionează prin dimensiuni.

Regatul se constituie ca un cumul de insule situate pe coasta de NE a Europei. În structura sa teritorială intră insula Marea Britanie, partea de NE a Irlandei și un mare număr de mici insule. Marea Britanie este separată de continent de Marea Nordului și Canalul Englez sau cum îl numesc englezii mai simplu, Canalul.

Câteodată, când vremea e frumoasă, poți să vezi de pe teritoriul englez coasta franceză. Dealtfel, în cel de al doilea război mondial, germanii au folosit teritoriul francez ca bază de lansare a bombardamentelor asupra teritoriului englez.

Putere maritimă, privilegiată fiind și de faptul că este înconjurată de mări, Marea Britanie se află la răscrucea drumurilor navale ce leagă Europa de celelalte părți ale lumii.

Răsfoind paginile istoriei, vei observa că și în trecut, pe când regatul era și o mare putere colonială, marea, oceanul, reprezentau principalul liant între nucleu și coloniile cele mai îndepărtate, realizându-se astfel, pe cale navală, controlul teritoriilor ocupate, precum și schimbul comercial.

Rămânând în sfera navigației, dacă îi întrebi pe britanici despre navigatorii lor, vei constata că sunt foarte mândri de aceștia. Îi vei auzi vorbind despre Sir Francis Drake care a luptat cu succes împotriva spaniolilor în secolul al XVI-lea, Sir Walter Raleigh, explorator și călător, Cpt. James Cook, unul dintre cei mai mari exploratori al secolului XVIII-lea, Cpt. Scott, exploratorul Antarcticii și Amiralul lord Nelson, eroul Britaniei, care a distrus flota Franței în bătălia de la Trafalgar în 1805.

Comemorând strălucitul eveniment, columna din Trafalgar Square se înalță impunător ca o mărturie peste veacuri a unor vremuri de mult apuse.

Dacă vei dori ca în jurnalul tău de amintiri să reîntâlnești peste ani imagini de o covârșitoare expresivitate nu atât prin pitorescul vizual, cât mai ales prin particularitatea și unicitatea peisajului, nu rămâne decât să călătorești cu cel mai rapid tren, în doar 6 ore, de la Londra, capitala Angliei până la Edinburg, capitala Scoției, sau cu puțin peste 4 ore de la Londra la Plymouth. Întâlnești aici un su-
generis existențial inerent lucrurilor ce poartă pecetea primordialității născută dintr-o forță matrice care acționează mereu asupra forței creatoare a acestei națiuni,

determinând valorile ce o propulsează în ierarhia superioară a statelor lumii.

Când părăsești Anglia îndreptându-te spre Scoția adu-ți aminte că acestea sunt două țări diferite și nu cumva să-i numești pe scoțieni, englezi. Se vor supăra foarte tare.

Deși Scoția, Anglia și Țara Galilor au devenit Marea Britanie în 1707, Scoția are sistemul ei propriu școlar și chiar unele legi.

Odată scoțienii vorbeau propria lor limbă, scoțiana galică. Dar acum această limbă moare și o vorbesc doar câteva sute de oameni. Engleza pe care o auzi în Scoția, este diferită de cea vorbită în sudul Marii Britanii. Dacă vrei să vezi pe cineva în fustanele, vizitează Castelul Edinburg și vei vedea soldați purtând fustanele și uneori cântând la cimpoi.

Pe lângă faptul că fac parte din uniforma de soldat scoțian, fustanelele sunt costumul național al Scoției. Dar în ziua de azi oamenii obișnuiți le poartă doar în ocazii speciale.

După ce părăsești Scoția trebuie să mergi în Țara Galilor. Însă din nou fii atent, Țara Galilor nu este Anglia, iar oamenii sunt galezi și nu englezi. Sunt aproape 3 milioane locuitori, iar 1 din 100 vorbesc engleza.

În fiecare an are loc un festival de cântec și poezie cu o vechime de peste 1200 de ani, iar la acest festival vin oameni din toate țara.

Întorcându-te în Anglia vei vizita Londra, unul dintre cele mai mari orașe ale lumii. E minunat să te plimbi pe străzile anticului oraș urmărit de umbrele istoriei. Îți lași imaginația independentă și vezi cu ochii minții figuri marcante ale istoriei engleze plecând de la Oliver Cromwell până în contemporaneitate, la Doamna de Fier, Margaret Thatcher - prim ministru al Marii Britanii între anii 1979-1992, oameni care prin personalitatea lor s-au ridicat deasupra timpului.

Un loc important în istoria și viața englezilor îl are religia, în această parte a continentului predominând catolicismul. Westminster Abbey și St. Paul's Cathedral sunt doar două din mărturiile care atestă influența culturii române.

Dacă te afli în Londra nu poți să pleci fără să vizitezi casa în care s-a născut cel mai mare scriitor al Marii Britanii, William Shakespeare. Prin operele sale el și-a câștigat cel mai înalt loc în ierarhia literaturii engleze, având și un rol important în literatura universală.

Dacă ai vizitat vreodată Marea Britanie poți fi sigur că te vei mai întoarce deoarece te vei simți atras de amestecul de medieval și modern la care se mai adaugă și o linguriță de specific englezesc.

Aceasta este Marea Britanie și vă invit să o vizitați dacă nu ați făcut-o deja.

eleva Liliana Aionicesei

cl. a X-a B

prof. Mariana Giosan

SĂRBĂTORIND CU AMERICANII

Cele mai multe dintre sărbătorile americane nu au un caracter religios, ele fiind comemorative.

Anul Nou se serbătorește la 1 ianuarie, dar această dată nu a fost aceeași de-a lungul timpului, de asemenea și modul în care oamenii întâmpină noul an este diferit.

În Statele Unite, cu ocazia acestei sărbători sunt organizate baluri mascate, festivități, precum și parade unde participă un număr impresionabil de oameni.

Ziua lui *MARTIN LUTHER KING*, sărbătorită în a treia luni a lui ianuarie este un prilej pentru americani de a-și aminti de cel ce a luptat pentru drepturile populației de culoare din Statele Unite, reușind să obțină pentru aceștia drepturi egale cu ale populației albe.

Pe data de 12 februarie, americanii sărbătoresc ziua de naștere a lui *ABRAHAM LINCOLN*, președintele de care aceștia își aduc cel mai bine aminte purtându-i un adânc respect. Acesta reprezintă simbolul virtual al visului american, el ajungând dintr-un om de rând Președintele Statelor Unite, datorită și calității sale de bun orator.

De asemenea Abraham Lincoln a dus o luptă continuă împotriva sclaviei, care a fost oprită după moartea sa.

Ziua de naștere a lui George Washington este sărbătorită în ziua de 22 februarie. Fiind primul președinte al Statelor Unite el este considerat pe drept cuvânt “tatăl acestei țări”. Această afirmație este întărită și de faptul că George Washington este cel care a reușit să câștige independența coloniilor americane și a construit vestitul palat prezidențial, cunoscut astăzi sub numele de CASA ALBĂ (*WHITE HOUSE*).

În a doua duminică a lui mai, copiii de toate vârstele, împreună cu mamele lor sărbătoresc *ZIUA MAMEI*. Este aceeași zi din an în an, în care copiii, tinerii sau mai în vârstă, încearcă să-și exprime cât mai plăcut dragostea față de mamele lor.

MEMORIAL DAY, sărbătorită în ultima luni a lui mai, este un prilej pentru americani de a aduce omagii celor ce au murit în război sau și-au dat viața pentru patria lor. Dar această zi nu este limitată doar la cinstirea celor din forțele armate, este și o zi în memoria celor dragi care au murit, o zi de o mare solemnitate și încărcătură psihică.

Pe data de 14 iunie americanii sărbătoresc *ZIUA STEAGULUI*. Pentru aceasta, steagul național are o mare însemnătate, fiind simbolul Statelor Unite. Steagul american și-a schimbat culorile de mai multe ori decât orice steag din lume, de asemenea fiind unul dintre cele mai complicate.

Prezentul steag are 13 dungi roșii și albe alternative, care reprezintă cele 13 state inițiale și 50 de stele, fiecare simbolizând unul dintre statele Americii.

Statele Unite este una dintre puținele țări din lume în care se sărbătorește *ZIUA TATĂLUI*. În a treia duminică a lunii iunie, fiecare copil își sărbătorește tatăl, pătrucând

cu el clipe de neuitat.

În ziua de 4 iulie a fiecărui an, americanii sărbătoresc o zi importantă *ZIUA INDEPENDENȚEI*, ziua în care a fost semnată Declarația de Independență a Statelor Unite. În această zi sunt organizate petreceri , parade, precum și impresionante focuri de artificii de-a lungul întregului continent american.

În prima luni a lui septembrie, americanii sărbătoresc *ZIUA MUNCII*, ziua în care au reușit să obțină dreptul de a munci doar opt ore pe zi, restul timpului fiind dedicat activității personale.

În a doua luni a lui octombrie este sărbătorită *ZIUA LUI COLUMB*, ziua în care a fost organizată prima serbare în cinstea lui Cristofor Columb, cel care a descoperit America.

Ziua de 11 noiembrie a fiecărui an, *ZIUA VETERANILOR*, amintește tuturor americanilor de sacrificiile făcute de întreaga omenire în timpul primului război mondial.

În a patra joi a lui noiembrie, americanii sărbătoresc *ZIUA RECUNOȘȚINȚEI*. În această zi , toți membrii unei familii, indiferent unde se află, se reunesc pentru a mulțumi lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care le au și pentru a savura o bogată masă, de unde nu lipsește tradiționala friptură de curcan.

CRACIUNUL este o sărbătoare religioasă, când creștinii sărbătoresc pe 25 decembrie Nașterea lui Isus Hristos. Pentru americani, Crăciunul , este ziua în care se dau cele mai multe daruri , însoțite de felicitări și de minunate colinde ce se cântă de-a lungul întregii Americi.

Într-o duminică a lunii mai, sau aprilie, creștinii sărbătoresc *PAȘTELE*, în cinstea Învierii lui Isus Hristos. Tradiționale pentru această zi sunt ouăle vopsite, precum și paradele desfășurate în toată America.

În ziua de 14 februarie a fiecărui an, americanii sărbătoresc ziua *SFÂNTULUI VALENTIN*, zi care, indiferent de originea sa, este cunoscută ca fiind *ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR*. Cu ocazia acestei sărbători , americanii de toate vârstele adoră să trimită și să primească felicitări de la cei dragi.

Pe data de 1 aprilie a fiecărui an, americanii sărbătoresc *ZIUA PĂCĂLELII*. Este ziua în care au loc cele mai multe păcăleli, cu scopul de a stârni buna dispoziție.

În ziua de 31 octombrie, au loc cele mai multe petreceri și baluri mascate cu prilejul zilei de *HALLOWEEN*. Deoarece inițial Halloween a fost o sărbătoare legată de spiritele rele, copiii au obiceiul de a umbla mascați în costume cât mai înfricoșătoare de la o casă la alte pentru a primi dulciuri.

Simbolurile acestei sărbători sunt în general lucrurile cele mai înspăimântătoare, cum ar fi costumele, cât mai variate, majoritatea negre, precum și dovleacul , a cărui culoare, portocaliu, este este una dintre culorile tradiționale ale acestei sărbători alături de negru.

Acestea sunt câteva dintre sutele de sărbători din Statele Unite, deoarece fiecare stat are dreptul de a-și aniversa propriile sărbători, dar un lucru este sigur: oricare american se va bucura dacă vei dori să sărbătorești cu el.

elev Cătălin Bucșă

cl. a X-a B

prof. Mariana Giosan

PRINCIPII DE IGIENĂ

Sănătatea este bunul cel mai de preț al omului.

Raportate la sănătate, toate celelalte bunuri sunt relativ lipsite de valoare, dar de acest lucru nu ne dăm seama decât când ne îmbolnăvim și când, după gradul suferințelor și durata lor, apreciem cât de ridicat este prețul lucrului pierdut și cât de neînsemnate sunt lucrurile de care ne-am ocupat până atunci.

Termenul de sănătate definește calitatea structurii noastre fizice, mentale și emoționale, care ne permite să trăim în mod eficient și agreabil (dr.C.L.Anderson). Noțiunea de sănătate nu este statică, ci se schimbă odată cu condițiile de viață ale omului.

Starea de sănătate se poate depista prin orientarea după următoarele semne, sintetizate de C.L Anderson:

- lipsa bolilor sau a infirmităților care întrerup activitatea obișnuită a omului și îl fac nefericit;

- absența conștiinței despre existența organismului sau a părților sale constitutive;

- prezența unei stări de bună dispoziție și optimism, a bucuriei de viață;

- entuziasmul cu care ne angajăm în rezolvarea problemelor de viață;

- stabilitatea în greutatea corporală;

- prezența poftei de mâncare și a senzației regulate de foame;

- prezența unei stări de satisfacție generală;

- prezența echilibrului emoțional;

- capacitatea de adaptare socială;

- capacitatea de refacere normală a energiei consumate, prin somn regulat și alte mijloace de recreere.

Când vorbim despre sănătate sau despre boală, ne referim aproape cu exclusivitate, la aspectul somatic, fizic al persoanei umane. Dar tot atât de important este și aspectul psihic sau mental.

În condițiile precipitate și instabile ale vieții moderne, echilibrul mintal este frecvent perturbat, de aceea oamenii trebuie căliți psihic pentru a face față solicitărilor și a rezista factorilor stresanți ai mediului înconjurător.

În concluzie , voi prezenta câteva din principiile care promovează starea de sănătate mintală , după lista sistematizată de dr. C.L Anderson:

1. Grija de sănătate fizică promovează sănătatea mentală și emoțională;

2. Să căutăm idealuri, care aduc satisfacții adecvate;

3. Să privim realitatea înconjurătoare așa cum este ea, fără prejudecăți și fără pretenții exagerate;

4. Gândul la succesele avute în viață este mai stimulativ decât considerarea pe prim plan a eșecurilor;

5. Să învățăm a visa realist;
6. Insuccesul se poate transforma în succes, dacă omul învață ceva din el și nu se demobilizează;
7. Fii tu însuși . Nu încerca să înșeli pe altul. Sinceritatea este esențială pentru adaptarea sănătoasă în viață;
8. Viața ordonată, după plan bine definit, elimină hazardul și surprizele supărătoare.
9. Proba cea mai obiectivă de echilibru mental este capacitatea de autoapreciere cât mai apropiată de aprecierea altora despre noi.
10. Trebuie să ne ferim de situațiile de a fi compătimiți, de a ne exterioriza starea de suferință.

În final , câteva recomandări pentru prevenirea bolilor degenerative:

- efectuarea examinărilor medicale periodice;
- ferirea de infecții;
- tratamentul precoce al tuturor bolilor infecțioase și neinfecțioase;
- ducerea unei vieți regulate și moderate;
- odihnă și relaxare pe măsura cerințelor;
- regim alimentar echilibrat;
- regim de viață echilibrat, cu alternanță rațională dintre activitate, odihnă și recreație.

eleva Mirela Cărlan

cl. a XII-a B

prof. Marcela Tănase

ACȚIUNEA NOCIVĂ A UNOR SUBSTANȚE ASUPRA ORGANISMULUI UMAN

De multe sute de ani s-a constatat că unele plante sau extracte din plantele respective administrate în cantități mici pot provoca moartea unui om.

Mai târziu, în epoca dezvoltării industriei, s-au observat anumite boli cu mult mai frecvente la o categorie anumită de muncitori dintr-o mină de plumb sau de cărbune.

Bineînțeles că oamenii și-au pus problema găsirii unor substanțe care să anuleze efectul otrăvurilor sau a măsurilor de prim ajutor care pot fi acordate persoanelor în cauză până la venirea medicului.

Majoritatea substanțelor pătrund în organism prin țesutul pulmonar, foarte bogat vascularizat, care asigură o bună și rapidă diviziune a oricăror substanțe străine la toate celulele corpului.

Clor. Clorul respirat în concentrație mai mare de 0,05 mg/l poate pune în pericol viața unui om. Acțiunea acestuia se datorează capacității mari de oxidare a acestui element, care se manifestă în primul rând asupra mucoaselor căilor respiratorii și apoi asupra substanțelor dizolvate în plasma sangvină sau din interiorul celulei. Clorul, aspirat în concentrații mici, provoacă o iritație accentuată a mucoaselor și chiar simptome de edem pulmonar, anunțate de tuse violentă. Ca antidot, se pot respira vapori de eter sau Ccl_4 , solvenți foarte buni pentru clor, dar insolubili în mediul apos prezent în organism.

Brom. Bromul are, în general, aceeași acțiune ca și clorul, cu diferența că efectele sunt cu mult mai violente. Caracterul oxidant nu variază mult față de clor, însă capacitatea de adiție este mult mai mare, pentru că energia de disociere a moleculei de brom este considerabil mai redusă în cazul clorului.

Bromul este dăunător și în stare lichidă, producând arsuri greu de vindecat. Nu este recomandabilă spălarea locului unde a căzut brom cu apă, pentru că se amplifică efectele nocive:



HCN. Acidul cianhidric este un toxic deosebit de puternic, fapt răspunzător pentru reputația sa de cea mai puternică otrăvă. Moartea survine aproape instantaneu la aspirația unor concentrații de minimum 0,3 mg/l, formându-se un complex foarte stabil care blochează activitatea respiratorie. Cele mai sensibile la acest atac sunt celulele care alcătuiesc centrul de comandă a respirației, din creierul mare. O substanță ce poate ameliora situația, dar nu cu rol de antidot, este albastrul de metilen. Acesta

poate modifica lanțul transporturilor de electroni și protoni , dar efectele intoxicației nu se înlătură parțial.

CO. Un efect asemănător cu al HCN, îl are și monoxidul de carbon, cu deosebirea că acesta formează combinație stabilă cu hemoglobina, împiedicând o altă etapă a respirației și anume a schimbului de CO₂ și de oxigen. Doza periculoasă este cu mult mai mare (2-3 mg/l). Simptomele otrăvirii cu CO sunt tot de natură nervoasă: halucinații, spasme, pierderea cunoștinței . Combaterea intoxicației se face măbind concentrația de oxigen a aerului respirat de bolnav sau dându-i acestuia să respire O₂ pur. Treptat, organismul eliberează noi hematii din organele specializate, care vor fixa oxigenul prezent în mare exces față de CO. Deși pericolul de moarte este înlăturat, va rămâne cu anumite funcțiuni psihice alterate.

SO₃. Modul de acțiune al trioxidului de sulf este ușor de înțeles, deoarece este unul din cei mai energici agenți deshidratanți cunoscuți, datorită reacției:



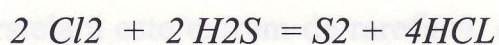
Este lesne de imaginat efectul dezastruos pe care-l are asupra mucoasei respiratorii. O substanță ce ar putea anihila puțin efectele este NaHCO₃, folosit și în cazul contactului cu alți acizi.

CO₂. Bioxidul de carbon, poate deveni nociv dacă trece de un procent de 8% în aerul respirat. Acțiunea sa se explică ușor, dacă ne gândim la modul în care se realizează schimbul gazos pulmonar: sângele conține cu atât mai mult O₂ (sau CO₂), cu cât presiunea parțială a gazului respectiv este mai mare. În condițiile unei concentrații de 8%, pCO₂ = pO₂ , deci schimbul gazos nu mai are loc. De fapt, capacitatea organismului de a se adapta este uimitor de mare, deoarece abia la concentrații de 3%, apar simptomele insuficienței respiratorii acute. Dacă ținem cont de concentrația de 0,03% CO₂ care există în atmosferă, înseamnă că organismul uman suportă o concentrație în CO₂ de o sută de ori mai mare decât cea normală, iar moartea survine abia la o concentrație de 300 de ori mai mare.

Accidentatul trebuie îndepărtat din mediul nociv, administrându-i-se în același timp O₂ sau aer îmbogățit în O₂.

H₂S. Hidrogenul sulfurat are avantajul de a putea fi ușor detectat grație mirosului respingător, astfel că intoxicațiile cu H₂S sunt rare. Acțiunea sa se manifestă în special asupra nervilor, ca urmare apar spasme, asurzire, paralizarea respirației. La nivel celular, împiedică o serie de enzime să-și exercite funcțiunea biologică în condiții normale. Enzima afectată cel mai mult este citocromoxidaza, aceeași afectată și de HCN. Modul de lucru al H₂S pare să fie distrugerea structurii terțiare a enzimei, împiedicând acțiunea sa catalitică.

Ca antidot în cazul intoxicațiilor cu H₂S, se folosește clorul în cantități mici, deoarece are loc relația:



Printre substanțele organice cu molecule mai simple există unele (destul de numeroase) care au efect narcotic: derivații halogenați, eterul etilic, benzenul. După administrarea repetată, ele devin nocive. Multe organe vitale au de suferit de pe urma unui abuz de narcotice: ficat, rinichi, inimă. În timp, ele se transformă în țesuturi în care celulele adipoase sunt prezente în număr mult mai mare decât cel normal.

Hidrocarburile aromatice atacă nervii, globulele albe și pe cele roșii.

elev Monica Cruț

cl. a X- a B

prof. Viorela - Corina Miron

SCURTĂ ISTORIE ASUPRA TEORIILOR COSMOGONICE

Oricât de simplă ar părea întrebarea asupra originii și rosturilor Pământului în Univers, ea cuprinde o întreagă concepție filozofică evoluționistă.

Cea mai simplă idee, de fapt și cea mai veche ipoteză cosmogonică, a fost emisă în 1748 de naturalistul francez Georges Louis de Buffon.

După Buffon, planetele ar fi luat naștere prin ciocnirea unei comete cu Soarele, în urma căreia a fost desprinsă o bună bucată de materie solară aruncată în spațiu sub forma unor bulgări de mărimi diferite la distanțe diferite. Acestea ar fi planetele.

Ciocnirea laterală le-a imprimat planetelor mișcarea în același plan, în jurul Soarelui. Însă Buffon nu explică rotirea planetelor în jurul propriilor axe, iar ipoteza sa presupune comete mult mai mari decât sunt în realitate.

La începutul secolului al XX-lea, geologul Thomas Chamberlin și astronomul Forest Moulton explică formarea întregului sistem planetar prin desprinderea unei părți de $1/745$ din masa Soarelui.

O stea apropiindu-se foarte mult de Soare a provocat o gigantică explozie care a aruncat în spațiu o mare masă de gaze și materie incandescentă. Sub efectul atracției reciproce, fragmentele s-au adunat dând naștere planetelor. Odată desprinsă, Pământul, mult mai mare decât acum, s-a consolidat și s-a răcit, dar a continuat să primească continuu fragmente ale masei solare explodate, datorită cărora s-a mărit și s-a încălzit. Acumularea de căldură a dus la topirea părții interne a globului.

Prima ipoteză care are la bază legile fizicii, a fost emisă în 1775 de marele filozof german Immanuel Kant. După Kant, spațiul era un fel de nebuloasă alcătuită din particule de mărimi și densități diferite.

Conform legii atracției universale a lui Newton, particulele mari le-au atras pe cele mici. Mișcarea haotică a particulelor a dus la formarea unui nucleu central mai mare, în jurul căruia s-a ordonat mișcarea celorlalte nuclee. Masa centrală a devenit astfel Soarele, iar corpurile din jur planetele.

O teorie semănătoare a fost emisă în 1796 de matematicianul Pierre Simon Laplace.

În 1859, teoria devenită acum Kant-Laplace, a fost combătută de J.C. Maxwell, care arată că fenomenul de concentrare a materiei nu a avut loc și-n cazul inelului de tipul lui Saturn datorită faptului că porțiunea interioară a condensării, cu o perioadă de rotație mai mare, o ia înainte față de porțiunea exterioară.

Astfel, materia condensată este împiedicată să se închege în sateliți. Aplicând acest principiu, sistemul solar, planetele, nu ar fi putut niciodată să se condenseze în jurul Soarelui.

Primul care s-a eliberat de mitul Soarelui în formarea sistemului planetar a fost astrofizicianul Karl von Weizsacker în 1943. El s-a bazat pe noile date de astronomie care arătau că spațiul cosmic conține un amestec de gaze și praf fin. Această materie

interstelară este extrem de rarefiată, cam de ordinul unui atom pe centimetru cub. Weiszacker și-a imaginat Soarele trecând printr-un nor de materie interstelară, ceva mai densă. Sub efectul gravitațional Soarele l-a ordonat spre el, silindu-l să se rotească cu viteza sa proprie, mult mai ridicată la acea vreme. Prin ciocnirea diverselor particule antrenate, acestea s-au lipit , formând planetele. Se pare însă că inelele de materie interstelară s-au condensat mai repede decât însuși Soarele primordial și că procesele energetice care au dus la “aprinderea” Soarelui, respectiv la reacții de fuziune atomică, a început mai târziu.

Aceasta înseamnă că planetele s-au născut în întuneric, la rece.

O teorie asemănătoare îi aduce chimistului Harold C. Urey în 1949, Premiul Nobel.

Teoria lui Weiszacker a fost continuată în 1951 de eminentul explorator al Antarcticii, Otto Schmidt.

Evoluția din materie solară, stelară sau interstelară, la cald sau la rece, rămâne marele mister al creației lumii noastre.

eleva Irina Siriteanu

cl. a - XII a C

prof. Dionisie Morar

ECOSFERA

Înțelegând din studiul geografiei mediului înconjurător că Terra este o planetă unicat în cadrul sistemului nostru solar, o planetă privilegiată în raport cu celelalte planete, doresc să evidențiez condițiile optime, componentele cosmice și ale geosferelor care au permis apariția vieții în spațiul de interferență și interacțiune a geosferelor - ecosfera.

Ecosfera este definită ca sferă a vieții. Condițiile cosmice ale poziției Pământului față de Soare la o distanță medie de 149 milioane km trimit o cantitate moderată de radiații care conduc la menținerea apei în stare lichidă. Viața născută pe seama compușilor carbonului, a apărut pe Terra în limitele cuprinse între $+80^{\circ}\text{C}$ și -70°C .

Mercur, care este prea aproape de Soare este scăldată într-o baie fierbinte de vapori, iar celelalte planete mai depărtate de astru, datorită deficitului de radiații solare, determină apei o stare permanent înghețată.

Și în primul caz, și în cel de-al doilea caz, viața nu este posibilă. Pentru sistemul nostru solar "zona vieții" ecosfera a apărut pe Pământ întrucât acesta se află exact pe linia ei mediană, marginea ei interioară, limita caldă se află la o distanță de 92 milioane km, iar marginea exterioară, limita rece la o distanță de 275 milioane km.

Acesta este privilegiul de care se bucură Terra în universul nostru planetar. Ocupând centrul ecosferei, apa se poate menține lichidă pe toată întinderea planetei noastre.

Soarele fiind o stea simplă, ciclul orbital al Terrei se îndeplinește fără perturbări majore primind în timp de unitate de suprafață, în funcție de anotimp, o cantitate constată de lumină și căldură.

Soarele, mai mic ca dimensiuni față de alți aștri, are o putere de radiație mai slabă și îi asigură Terrei o cantitate de energie calorică constantă și îndelungată.

Pierzând treptat prin radiație o anumită cantitate din masa lui, neînsemnată față de volumul său, prin transformarea H_2 în He în urma reacțiilor termonucleare, Soarele rămâne o stea stabilă, care ne va lumina și încălzi multe milioane de ani de aici înainte.

Terra, alcătuită din peste 90 elemente chimice, cu densitate mai mare în raport cu planetele gigant, o masă bine proporțională și echilibrată, prin filtrări de-a lungul erelor geologice și-a expulzat protoatmosfera formată din gaze nocive și a dobândit o atmosferă nouă, alcătuită din N în proporție de 78 % și O_2 în proporție de 28% ca și învelișul menținut la suprafața sa - hidrosfera.

Accelerația gravitațională este răspunzătoare de dispunerea zonar concentrică a învelișurilor geografice pe care le numim geosfere, în funcție de greutatea și densitatea materiei telurice. Orbita pe care se deplasează Pământul este relativ constată fără deformare în cursul mișcării de revoluție, acesta primind în funcție de sezon o cantitate constantă de lumină și căldură.

Filtrarea radiațiilor solare se produce prin complicate disocieri ale moleculelor și atomilor de N și O₂ cu creșteri mari de temperatură, puternice ionizări, fenomene electromagnetice, învelișul atmosferic fiind structurat pe verticală.

Terra constituie prin urmare o excepție în universul nostru și poate chiar în galaxia noastră - Calea Lactee.

Terra, planetă unică prin îmbinarea elementelor favorabile vieții, a ajuns la o excepțională armonizare și echilibrare între geosfere, după o îndelungată și complicată combinare a elementelor și filtrare a radiațiilor venite din cosmos.

Carl Ritter, geograf german din sec. al XIX -lea, sublinia că geografia este știința Pământului ca locuință a omului, iar - Turgheniev, scriitor rus, compară Pământul cu un “atelier” iar omul “muncitorul care lucrează în el”.

Supun atenției și gândirii voastre aceste metafore pentru a ne da seama de importanța miraculoasă a mediului geografic creat, iar în final pledoaria pentru a-l păstra nealterat în componentele sale.

Este o datorie morală și civică, să ne păstrăm curată casa în care locuim și să nu uităm niciodată că Pământul nu aparține oamenilor, ci oamenii aparțin acestui Pământ și că ei, oamenii trebuie să vibreze ca ființe vii, să acționeze în strânsă consonanță cu legile naturii și nu să se ridice deasupra lor, fiindcă apar dezechilibre în acest tot armonios și poluarea componentelor au ca finalitate degradarea mediului cu consecințe ireversibile pentru viața pe Pământ.

elev Gabriel Scutariu

cl. a XI-a F

prof. Gheorghe Strugaru

O VIAȚĂ DE MUNCĂ - ION SIMIONESCU

Cu ani în urmă, un mare savant al țării noastre și un iscusit scriitor, iubitor al naturii, Ion Simionescu a scris o serie de lecturi științifice care ne fac înțeleasă natura, să nu trecem indiferenți, să observăm și să reflectăm la tot ce se află în jurul nostru, chiar dacă e vorba să privești la microscop un fir de praf, ori o gănganie sau să preamărești frumusețea unui munte, a unui arbore secular ori a unui animal uriaș.

Pentru că așa cum spunea el "Principalul nu e numai cât vezi, ci cum și ce vezi. Cele mai neînsemnate și mai banale fenomene îți relevă o taină pe care o poți urmări până la om, (...). Nimic nu e de lăsat. La toate trebuie căutată o explicație, nemișcându-se nici un firicel de iarbă fără o anumită cauză."

Ion Simionescu s-a născut la 10 iunie 1873, fiind al doilea copil al unei familii de agricultori, cu o stare materială modestă, din satul Fântânele, județul Bacău.

La numai trei ani rămâne orfan, fiind crescut apoi, împreună cu fratele său la Botoșani, de bunica dinspre mamă. În acest oraș, în care a copilărit N. Iorga, urmează cursurile școlii primare ale liceului, remarcându-se prin pasiunea pentru cunoașterea și înțelegerea fenomenelor naturii.

Înclinațiile sale și faima unor profesori ieșeni, precum iscusitul chimist Petru Poni și reputatul geolog Grigore Cobălcescu îl determină să se înscrie în septembrie 1890 la Facultatea de Științe a Universității din Iași. Încă de pe băncile școlii, I. Simionescu își dublează specialitatea de geolog cu cea de geograf și naturalist pasionat până la dăruire. În 1895 pleacă la Viena ca bursier, pentru specializarea și pregătirea doctoratului în geologie și în paleontologie.

Întors în țară, din 1900 și până la 7 ianuarie 1944, când se stinge din viață, își desfășoară lungă și fructuoasă activitate pe tărâm științific, didactic și social-cultural.

Fecunda și remarcabila sa activitate au determinat Academia Română la 18 mai 1911 să-l primească pe Ion Simionescu în rândurile sale. După 30 de ani de prezență vie în cel mai înalt for științific al țării, la 31 mai 1941 este ales președinte al acestei instituții, funcție pe care o va deține până la stingerea din viață.

În cărțile sale, adresându-se tineretului, și-a mărturisit cu limpezime crezul pe care l-a slujit și căruia i-a rămas credincios toată viața "Natura poate să-ți slujească de carte, de profesor, de povățuitor. Ea te cheamă, ea îți procură, cu mici mijloace, tot ceea ce vei avea nevoie mai târziu. Nu închide această mare carte plină de învățături înțelepte, nu o neglija pentru celelalte cărți în care se cuprind numai strofe din cântarea întreagă ce-ți stă înaintea ta".

Ion Simionescu s-a adresat în primul rând tinerilor cititori când a scris cele "bucăți de cetire", cum îi plăcea să le spună, care nu sunt altceva decât auxiliare de neînlocuit în a vedea cu alți ochi "cele ce e scris în" cartea de școală.

Într-o "Lămurire" la lucrări geologice, renumitul om de știință arată că "între

cel mai sărăcăcios colț din natură și cel mai luxos muzeu este o deosebite: VIAȚA.”

Oricât ar fi de măiestrit expus un animal, el e rigid. Îi admiri forma, culorile, dar îi lipsesc mișcările și mai ales cadrul vieții, mediul.

“Fauna României” oferă cititorilor o bogată gamă de referiri etno-culturale despre interpretările pe care rolul, locul, înfățișarea și obiceiurile animalelor le-au generat în folclorul românesc.

Numele populare (ale animalelor) reflectă simțul ager de observare al românului. Astfel, dropia este “curcan de Bărăgan”, lopătar pentru că “răscolește malul”, codobatură, “de la obiceiul ce-l are de a da mereu din coadă”.

Unele au mai multe nume ca: licurici - “Fadiese îi spun unii, scânteia alții, ba chiar gingașul nume de steluță”.

Semnificative sunt expresiile și vorbele cu tâlc inspirate din comportamentul animalelor, care își găsesc ecoul moralizator în faptele și obiceiurile oamenilor:

- “la mâncare lup, la treabă vulpe și la somn butuc” (despre omul șiret căruia îi place să mănânce, dar nu și să muncească);

- “cap de cal, creier de iepure, cap de știucă” etc;

- cine a fost mușcat de șarpe se teme și de sopârle;

- e ger de crapă ouăle de corb;

- se ține ca râia de om;

Ion Simionescu a cules din folclor numeroase obiceiuri și credințe pe care însă, ca om de știință le prezenta mai ales sub aspectul încărcăturii și frumuseților epice, a bogăției și ineditului imaginației pe care le degajă, a faptului că adesea reflectă momentele vieții ce ne înconjoară, transpuse în lumea fantastică a mitologiei populare.

Ca naturalist a găsit cele mai potrivite formule de prezentare a clasificărilor botanice sau zoologice, astfel încât să atragă pe cititor, să-i trezească interesul față de frumusețea plantelor și să-l facă să înțeleagă complicata și delicata viață a animalelor.

Din tainele florilor (1919) Din lumea păsărilor noastre (1923) Fluturii noștri (1926), Excursie în Cișmigiu (1931), Fauna României (1938). Flora României (1939) sunt câteva volume din această sferă a preocupărilor lui Ion Simionescu.

În fața unor astfel de preocupări să ne plecăm fruntea, purtând în mintea și sufletul nostru ca o adevărată călăuză pe drumul pe care ni l-a deschis.

eleva Irina Novac

cl. a X-a A

prof. Marcela Tănase

RELAȚIA DE CONGRUENȚĂ modulo p în $C[x]$

$(C[x], +, \cdot) =$ inelul polinoamelor cu coeficienți complecși.

Fixăm $p \in C[x]$, $p =$ polinom nenul

DEFINIȚIE:

Spunem că polinomul f este congruent cu polinomul g modulo p
(notăm $f \equiv g \pmod{p}$), dacă $p \mid f - g$.

PROPOZIȚIE:

I. Relația de congruență modulo p este o relație de echivalență pe $C[x]$,

$$1) f \equiv f \pmod{p} \quad (p \mid f - f = 0)$$

$$2) f \equiv g \pmod{p} \Rightarrow g \equiv f \pmod{p} \quad (p \mid f - g \Leftrightarrow p \mid g - f)$$

$$3) f \equiv g \pmod{p} \text{ și } g \equiv h \pmod{p} \Rightarrow f \equiv h \pmod{p} \quad (p \mid f - g \text{ și } p \mid g - h \Rightarrow p \mid (f - g) + (g - h) \Rightarrow p \mid f - h).$$

II. Relația de congruență modulo p este compatibilă cu operațiile inelului $C[x]$, $(+, \cdot)$, adică, dacă:

$$f \equiv g \pmod{p}$$

$$\Rightarrow f + h \equiv g + k \pmod{p} \quad fh \equiv hk \pmod{p}$$

$$h \equiv k \pmod{p}$$

Demonstrație:

$$f \equiv g \pmod{p} \Rightarrow p \mid f - g$$

$$\Rightarrow p \mid (f - g) + (h - k) \Rightarrow p \mid (f + h) - (g + k) \Rightarrow f + h \equiv g + k \pmod{p}$$

$$h \equiv k \pmod{p} \Rightarrow p \mid h - k$$

$$g + k \equiv g + h \pmod{p}$$

$$p \mid f - g \Rightarrow p \mid fh - gh$$

$$\Rightarrow p \mid (fh - gh) + (gh - gk) \Rightarrow p \mid fh - gk \Leftrightarrow fh \equiv gk \pmod{p}$$

$$p \mid h - k \Rightarrow p \mid gh - gk$$

$$gk \equiv gh \pmod{p}$$

Consecință:

$$I. \text{ Dacă } f \equiv g \pmod{p} \Rightarrow af \equiv ag \pmod{p}, (\square) a \in C$$

II. Dacă $f \equiv g \pmod{p} \Rightarrow f^n \equiv g^n \pmod{p}$, $(\square) n \in \mathbb{N}$.

EXERCIIII

1. Să se arate că $f = (x+1)^{6n+1} + x^{6n+2}$ se divide cu $g = x^2 + x + 1$
 $g/x (x^2 + x + 1)$

$$\Rightarrow g/x^3 + 3x^2 + 3x + 1 + 1 \Rightarrow g/ (x + 1)^3 + 1 \Rightarrow$$

$$(x+1)^3 \equiv -1 \pmod{g}$$

$$g/2 (x^2 + x + 1)$$

$$(x+1)^{6n} \equiv 1 \pmod{g}$$

$$\mid \Rightarrow (x+1)^{6n+1} \equiv (x+1) \pmod{g} \mid + X^3 \equiv$$

$$(x+1) \equiv (x+1) \pmod{g} \quad 1 \pmod{g} \Rightarrow x^{6n} \equiv 1 \pmod{g} \Rightarrow x^{6n+2} \equiv$$

$$x^2 \pmod{g} \Rightarrow f \equiv (x^2 + x + 1) \pmod{g} \Rightarrow f \equiv 0 \pmod{g} \Leftrightarrow g/f$$

2. Să se arate că polinomul $f = x^{4a} + x^{4b+1} + x^{4c+2} + x^{4d+3}$, unde $a, b, c, d, \in \mathbb{N}$, este divizibil prin $g = x^3 + x^2 + x + 1$

$$x^4 \equiv 1 \pmod{g} \Rightarrow x^{4a} \equiv 1 \pmod{g};$$

$$x^{4b+1} \equiv x \pmod{g}; \quad x^{4c+2} \equiv x^2 \pmod{g};$$

$$x^{4d+3} \equiv x^3 \pmod{g} \Rightarrow f = x^3 + x^2 + x + 1 \pmod{g} \Leftrightarrow f \equiv 0 \pmod{g} \Leftrightarrow g/f$$

3. Să se demonstreze că restul împărțirii polinomului x^n cu $(x-1)^2$ este $nx - (n-1)$.

Demonstrăm prin inducție după n .

Avem $x^2 \equiv 2x - 1 \pmod{g}$, unde $g = x^2 - 2x + 1$.

Presupunem $x^k \equiv kx - (k-1) \pmod{g}$ adevărată și demonstrăm că $x^{k+1} \equiv (k+1)x - k \pmod{g}$ este adevărată

$$x^k \equiv kx - (k-1) \pmod{g} \Rightarrow x^{k+1} \equiv kx^2 - (k-1)x \pmod{g}$$

$$\mid \Rightarrow x^{k+1} \equiv$$

$$\text{dar } kx^2 \equiv 2kx - k \pmod{g}$$

$$\equiv 2kx - k - kx + x \pmod{g} \Leftrightarrow x^{k+1} \equiv kx + x - k \pmod{g} \Leftrightarrow$$

$$x^{k+1} \equiv x(k+1) - k \pmod{g} \Rightarrow \text{propoziția este adevărată } (\forall x^n / (x-1)^2 = (n-1)).$$

4. Să se determine A și B astfel încât polinomul $A \cdot x^{n+2} + B \cdot x^n + 2$ să fie divizibil cu $(x-1)^2$

cf. exercițiului 3 $\Rightarrow$

$$x^{n+2} \equiv (n+2)x - (n+1) \pmod{(x-1)^2}$$

$$| \Rightarrow A \cdot x^{n+2} + B \cdot x^{n+2} \equiv$$

$$x^n \equiv nx - (n-1) \pmod{(x-1)^2}$$

$$\equiv [A(n+2) + Bn]x + [2 - A(n+1) - B(n-1)] \pmod{(x-1)^2}$$

$$| \Rightarrow$$

$$\text{dar } A \cdot x^{n+2} + B \cdot x^{n+2} : (x-1)^2$$

$$A(n+2) + Bn = 0$$

$$A(n+1) + B(n-1) - 2 = 0$$

$$\Rightarrow \begin{aligned} B &= -(n+2) \\ A &= n \end{aligned}$$

elev Vasile Iacoban

cl. a XI- a A

prof. Anca Constantinescu

ȘIRURI RECURENTE

Funcția $f: \mathbb{N}_K \rightarrow \mathbb{R}$, $f(n) = a_n$, $n \geq K$, $\mathbb{N}_K = \{K, K+1, K+2, \dots\}$, K fix, $K \in \mathbb{N}$ se numește șir de numere reale.

Există diferite moduri de definire a unui șir:

1) prin prezentarea termenilor săi

$$a_n: 1, 2, 3, \dots, a_n = n, \quad n \geq 1$$

2) printr-o formulă

$$a_n = \frac{n+1}{n+2}, \quad n \geq 0$$

3) prin mai multe formule:

$2n$, pentru n număr par

$$a_n = \frac{n+1}{2} \text{ pentru } n \text{ număr impar}$$

4) prin recurență liniară

$$\alpha a_{n+1} + \beta a_n + \delta a_{n-1} = 0$$

Șirurile definite printr-o relație de recurență liniară se numesc șiruri recurente.

Recurențele liniare pot fi de ordinul I și de ordinul al II-lea.

Recurența liniară de ordinul I

$$a x_n - b x_{n-1} + c = 0, \quad a, b, c \in \mathbb{R}, \quad a \neq 0$$

$$I. a = b \Rightarrow x_n = x_1 - (n-1) \frac{c}{a}, \quad x_1 \text{ cunoscut}$$

$$II. a \neq b \Rightarrow x_n = x_1 + (x_2 - x_1) \frac{(b/a)^n - 1}{b/a - 1}, \quad x_1, x_2 \text{ cunoscuți}$$

Recurență liniară de ordinul al II-lea

$$a x_{n+1} + b x_n + c x_{n-1} = 0, \quad a, b, c \in \mathbb{R}, \quad a \neq 0, \quad x_0, x_1 \text{ cunoscuți}$$

$$t^2 + \frac{b}{a} \cdot t + \frac{c}{a} = 0 \quad - \text{ecuația caracteristică}$$

I. $D > 0 \Rightarrow \alpha, \beta$ rădăcini

$$1) \alpha + \beta = -\frac{b}{a}, \quad \alpha \beta = \frac{c}{a}$$

$$x_{n+1} - (\alpha + \beta) x_n + \alpha \beta x_{n-1} = 0$$

$$\text{Se obține } x_n = x_1 \cdot \frac{\alpha^n - \beta^n}{\alpha - \beta} - \alpha \beta x_0 \frac{\alpha^{n-1} - \beta^{n-1}}{\alpha - \beta}$$

$$2) x_n = A \cdot \alpha^n + B \cdot \beta^n$$

A, B se pot afla cunoscându-se x_0 și x_1

II. $D = 0 \Rightarrow \alpha = \beta$

$$x_n = \alpha^{n-1} [n(x_1 - x_0) + \alpha x_0]$$

III. $D < 0 \Rightarrow \alpha = x + iy, \beta = x - iy$

$$\rho = \sqrt{x^2 + y^2}$$

$$\theta = \arctg \frac{y}{x} + k\pi$$

$$\alpha = \rho (\cos \theta + i \sin \theta)$$

$$\beta = \rho (\cos \theta - i \sin \theta)$$

$$x_n = \frac{\rho^{n-1}}{\sin \theta} [x_1 \sin n\theta - \rho x_0 \sin (n-1)\theta]$$

Recurențele liniare pot fi:

- omogene (nu au termen liber)

$$ax_{n+1} + bx_n + cx_{n-1} = 0$$

- neomogene (prezintă și termen liber)

$$ax_{n+1} + bx_n + cx_{n-1} = E$$

Modul de rezolvare a recurențelor liniare omogene și a celor neomogene de gradul I a fost prezentat anterior. În cazul recurențelor liniare neomogene de gradul al II-lea se procedează astfel:

$$ax_{n+1} + bx_n + cx_{n-1} = E$$

“-”

$$ax_n + bx_{n-1} + cx_{n-2} = E$$

$$a(x_{n+1} - x_n) + b(x_n - x_{n-1}) + c(x_{n-1} - x_{n-2}) = 0$$

$$\text{Notez } x_{n+1} - x_n = z_{n+1}$$

$$a z_{n+1} + b z_{n+1} + c z_{n-1} = 0$$

Astfel, se obține o recurență liniară omogenă a cărui mod de rezolvare a fost prezentat.

elev Nadia Filoti

cl. a XII - a C

prof. Gheorghe Flocea

FUNCȚIILE MANAGERIALE ALE ÎNTREPRINDERII

Literatura de specialitate subliniază faptul că primul care a evidențiat funcțiile conducerii a fost Henry Fayol în lucrarea sa "Administration industrielle et générale". După părerea sa, conducerea are următoarele funcții: prevederea, organizarea, comanda, coordonarea și controlul. Deși, ulterior, o serie de specialiști au început să reformuleze funcțiile conducerii, totuși, în limite generale, acestea corespund atributelor de bază evidențiate de Henry Fayol. Pentru exemplificare s-au mai propus și următoarele grupări ale funcțiilor:

- planificare, organizare, decizie, reglare, evidență și control;
- previziune, organizare, coordonare, antrenare, evaluare.

Caracteristicile de bază pentru atributele conducerii sunt specifice numai cadrelor de conducere. Pornind însă de la faptul că orice conducător apare și ca executant, rezultă că în activitatea unui executant apar și unele elemente din cuprinsul atribuțiilor de conducere. Fiecare executant, de exemplu, își controlează modul de efectuare a sarcinilor încredințate. Deosebirea însă dintre atributele muncii de conducere și unele elemente ce apar în activitatea executanților constă în faptul că respectivele atribute se întâlnesc la nivelul întregii verigi - birou, servicii etc., în timp ce elementele respective se regăsesc numai în activitatea proprie a executantului.

Funcțiile conducerii au un caracter general pentru conducerea tuturor unităților economice, fapt datorat esenței procesului de conducere și care se regăsesc în mod diferit în raport de nivelul ierarhic al conducerii; astfel, la nivelurile superioare predomină atributele de prevedere și organizare, în timp ce la nivelurile inferioare au pondere mai mare cele de comandă, coordonare și control.

În general se acceptă faptul că esența conducerii se poate defini prin următoarele funcții: a prevedea, a organiza, a coordona, a comanda, a controla.

Unii autori folosesc termenul de atribut în loc de funcție dar cu același conținut.

PREVEDEREA este funcția prioritară în activitatea conducerii, deoarece cuprinde totalitatea activităților prin care se stabilesc condițiile viitoare de acțiune, se fixează obiectivele ce trebuie urmărite, mijloacele materiale, financiare și umane ce trebuie folosite pentru realizarea obiectivelor fixate.

O conducere dinamică trebuie să fie în același timp o conducere previzională, care să ia în considerare implicațiile prezente și viitoare ale revoluției tehnico-științifice, cerințele unei continue adaptabilități la schimbările pieței interne și externe etc. Funcția de prevedere se caracterizează în practică prin intermediul planificării, care reprezintă o metodă principală de conducere a unităților economice.

FUNCȚIA DE PREVEDERE cuprinde următoarele activități:

- efectuarea de prognoze care se stabilesc pe termen lung și indică diferite alter-

native pentru dezvoltarea economico-socială a unității economice;

- elaborarea de planuri care se întocmesc în conformitate cu cerințele pieței;
- elaborarea de programe care se întocmesc pentru perioade reduse de timp: trimestru, lună, decadă, zi, schimb și în unele cazuri chiar pe ora de activitate, detaliind planurile în funcție de condițiile concrete din fiecare moment.

Acțiunile cuprinse în funcția de previziune, sunt de o importanță fundamentală pentru desfășurarea unei activități eficiente în timp, la nivelul fiecărei unități economice.

FUNCȚIA DE ORGANIZARE a conducerii unităților economice cuprind activitățile ce trebuie efectuate pentru realizarea cadrului organizatoric optim în vederea obținerii eficienței economice maxime.

În prezent, se consideră, că organizarea ca funcție a conducerii, cuprinde:

organizarea conducerii, a producției și a muncii.

În cadrul organizării conducerii trebuie să se rezolve în mod optim, corespunzător cerințele fiecărei etape, o serie de probleme cum ar fi: elaborarea și perfecționarea structurii organizatorice a unității, elaborarea și raționalizarea sistemului informațional: precizarea atribuțiilor și a competențelor fiecărui organ de conducere din structura organizatorică etc.

Organizarea producției trebuie să găsească soluții optime pentru desfășurarea activității în secțiile de bază, auxiliare și de servire, pregătirea producției etc.

Organizarea muncii este chemată să rezolve probleme privind organizarea științifică a muncii în schimburi, organizarea procesului de muncă, organizarea lucrului la mai multe mașini, întărirea disciplinei în muncă, etc.

FUNCȚIA DE COORDONARE apare ca o consecință obiectivă a necesității sincronizării în timp și spațiu a diferitelor acțiuni, dintr-o unitate economică. Cuprinde totalitatea proceselor și activităților prin care conducerea unei unități declanșează acțiunile diferitelor verigi funcționale, de producție și concepții în vederea îndeplinirii la timp și în condiții optime a obiectivelor stabilite de unitatea economică respectivă.

O cerință de bază a funcției de conducere este aceea de caracter programat al activității acesteia.

COMANDA SAU DECIZIA DE ANTRENARE

Această funcție include totalitatea deciziilor, dispozițiilor, hotărârilor, precum și a altor măsuri luate de către organele subordonate, a atribuțiilor ce le revin pentru realizarea obiectivelor propuse de unitatea economică. Exercițarea funcției de comandă presupune stabilirea corespunzătoare a sarcinilor ce revin și persoanelor din subordine, precum și asigurarea motivării fiecărui salariat în îndeplinirea acestor sarcini.

Eficiența activităților solicitate de îndeplinirea acestei funcții a conducerii este condiționată în mare măsură de modul în care se reușește să se asigure participarea și antrenarea reală a fiecărui salariat atât în luarea deciziilor, cât și la îndeplinirea hotărârilor stabilite.

CONTROLUL (evaluare - control)

Pentru a realiza îndeplinirea în condiții optime a funcției, aceasta se va realiza optim dacă:

- există un sistem informațional care să fie capabil să asigure circulația rapidă a

informațiilor la diferitele verigi de conducere, informațiile puse la dispoziție trebuind să fie elocvente pentru efectuarea unui control corespunzător.

Controlul este necesar să aibă un caracter preventiv, punând accentul pe analiza cauzelor , abaterilor și pe luarea acestor măsuri care să conducă la evitarea apariției pe viitor a unor astfel de abateri de la programele stabilite.

În realizarea controlului se vor parcurge mai multe etape: precizarea normelor de control, determinarea abaterilor de la normele stabilite și interpretarea acestor abateri, formularea de aprecieri și precizarea măsurilor de corectare.

Respectarea funcțiilor conducerii va confirma eficacitatea procesului de conducere și implicit a organizării activității agentului economic.

elena Gina Grădinaru

cl. a X-a A

Prof. Elena Posaștiuc

CALITATEA - CONDIȚIE A CREȘTERII EFICIENȚEI ECONOMICE

Calitatea produselor este o prioritate majoră, o condiție a ridicării eficienței muncii sociale, a satisfacerii la un nivel superior a nevoilor societății, pentru mijloace de producție și bunuri de consum.

Totodată, calitatea produselor este implicată direct în asigurarea și ridicarea calității vieții. Această funcție reprezintă și în continuare un reper fundamental în abordarea și rezolvarea complexei problematice a calității, la toate nivelurile de organizare și conducere.

După unii autori, cuvântul “calitate” își are originea în latinescul “qualis”, care are înțelesul “fel de a fi”.

Plecând de la acest înțeles, în literatura de specialitate se pot găsi o multitudine de semnificații în legătură cu acest concept.

În activitatea practică se utilizează o serie de termeni pentru definirea calității, și anume: calitatea proiectată, calitatea fabricației și calitatea livrată.

- Calitatea proiectată (calitatea concepției), reprezintă măsura în care produsul proiectat asigură satisfacerea cerințelor beneficiarilor și posibilitatea de folosire, la fabricația produsului respectiv, a unor procedee tehnologice raționale și optime din punct de vedere economic;

- Calitatea fabricației desemnează gradul de conformitate a produsului cu documentația tehnică. Aceasta se realizează în producție și este determinată de procesul tehnologic, echipamentul de producție, manoperă, etc.;

- Calitatea livrată desemnează nivelul efectiv al calității produselor livrate de furnizor.

În definirea calității, punctul de pornire îl reprezintă valoarea de întrebuințare, care diferențiază produsele între ele, după utilizarea pe care o satisfac. Se poate întâmpla însă, ca unele produse să satisfacă diferit aceeași necesitate. Se evidențiază astfel și o altă caracteristică a produselor, cea de calitate a produsului.

Calitatea nu reprezintă altceva decât gradul de utilitate socială a produsului, măsura în care satisface nevoia pentru care a fost creat și respectă restricțiile impuse de interesele societății privind eficiența economico-socială și protecția mediului.

Într-o formă mai succintă, calitatea unui produs sau a unui serviciu poate fi definită și prin aptitudinile lor de a satisface nevoile clienților potrivit cerințelor și așteptărilor acestora.

Calitatea produselor se creează în procesul de producție, dar se remarcă odată cu consumarea acestora. De aceea este necesar să se facă deosebirea între calitatea producției, privită din punctul de vedere al procesului de fabricație din care rezultă produsele și calitatea acestora privită din punctul de vedere al consumatorului, numită calitatea produselor. Calitatea producției are deci o sferă mai largă și cuprinde calitatea

proceselor de fabricație, a activității de concepție, constructive, tehnologice și de organizare a producției, în timp ce calitatea produselor constituie expresia finală a calității proceselor de producție și concretizată în ansamblul performanțelor tehnice, psiho-senzoriale de disponibilitate, economice și sociale.

Pentru aprecierea calității se impune, în primul rând, identificarea tuturor caracteristicilor unui produs. În funcție de natura și efectul pe care îl au în procesul de utilizare, caracteristicile de calitate pot fi: tehnice, psiho-senzoriale, de disponibilitate, economice și cu caracter social general.

Caracteristicile tehnice se referă la însușirile imanente ale valorii de întrebuințare a produsului, acestea conferind posibilitatea de satisfacere a cerințelor consumatorilor. Aceste caracteristici se concretizează într-o serie de proprietăți fizice, chimice, biologice etc., care fac parte din structura intrinsecă a produsului.

Caracteristicile psiho-senzoriale, sunt date de însușiri de ordin estetic, organoleptic, ergonomic ale produselor, care influențează utilizatorii prin forma, mirosul, culoarea și gradul de confort.

Caracteristicile de disponibilitate se impun ca o grupă distinctă de apreciere a calității datorită proliferării produselor de folosință îndelungată și cu o complexitate tehnică din ce în ce mai ridicată. Aceste caracteristici reflectă posibilitățile produselor de a-și realiza funcțiile utile de-a lungul duratei lor de viață. Aceste aptitudini sunt definite de două concepte fundamentale: fiabilitatea și mentenabilitatea.

Fiabilitate înseamnă capacitatea unui produs de a-și îndeplini funcțiile fără întreruperi datorate defecțiunilor, într-o perioadă de timp specificată și într-un sistem de condiții cu caracter probalistic care măsoară șansa funcționării perfecte a produsului; mai devreme sau mai târziu, produsele se defectează, fapt care necesită existența unui sistem de mijloace care să asigure conținutul conceptului de mentenabilitate.

Astfel, mentenabilitatea are de asemenea caracter probalistic, măsurând șansa ca un produs să fie repus în funcțiune într-un interval specific de timp, în condițiile existente de întreținere și reparare.

Fiabilitatea și mentenabilitatea generează probleme atât la producători, cât și la utilizatori. O dovadă concludentă în acest sens o reprezintă existența rețelei de întreținere și reparare atât în cadrul întreprinderilor, cât și în cadrul sferei de servicii pentru populație, faptul că cheltuielile de mentenanță ale unor produse ajung să depășească de câteva ori prețul inițial.

Caracteristicile economice și tehnico-economice se exprimă printr-o serie de indicatori cum sunt: costul de producție, prețul, cheltuielile de mentenanță, randamentul, gradul de valorificare a materiilor prime, etc.

Caracteristici de ordin social general vizează efectele pe care le au sistemele tehnologice de realizare a produselor, precum și utilizarea acestora asupra mediului natural, asupra siguranței și sănătății fizice și psihice a oamenilor.

Pentru realizarea produselor la parametrii calitativi superiori sunt antrenate, practic, toate compartimentele importante dintr-o întreprindere industrială și anume:

- Serviciile de cercetare a pieței și desfacere (marketing), care trebuie să determine necesitățile beneficiarilor și să stabilească cerințele de calitate ale produselor, ca rezultat optim între nevoile sau dorințele beneficiarilor și economicitatea

producției, în condiții de competitivitate ridicată pe piața de desfacere. La stabilirea nivelului de calitate sunt antrenate și compartimentele de tehnologie și control tehnic al calității, decizia urmând a fi luată de conducerea întreprinderii;

- Proiectarea concepe produsele corespunzător cerințelor calitative stabilite, alege materialele, stabilește caracteristicile de calitate, toleranță și să determine, prin calcul, fiabilitatea previzibilă.

- Compartimentul tehnologic trebuie să aleagă utilajele și echipamentul cel mai potrivit pentru fabricarea în condiții de calitate conform normelor prescrise și să prevadă în documentația tehnică toate condițiile de lucru, inclusiv pe cele de control, necesare asigurării calității.

- Aprovizionarea, ca un compartiment foarte important, trebuie să presupună respectarea strictă a condițiilor de calitate, atât în atelierele de prelucrare, cât și în cele de asamblare, organizând autocontrolul și controlul în lanț al calității operațiilor și lucrărilor.

- Controlul tehnic de calitate (C.T.C) , urmărește calitatea materiei prime și a materialelor intrate în fabricație, verifică operațiile și lucrările executate pe fluxul de producție, controlează conformitatea produselor finite cu prevederile din STAS-uri, normele interne, contractele, execută măsurători și asigură valorificarea datelor statistice privind calitatea, analizează rebuturile și remanierile, stabilește acțiunile de remediere;

- Serviciul de asistență tehnică ("service") într-o întreprindere modernă are rolul de a pune la dispoziția beneficiarilor instrucțiuni privind modul de folosire a produselor , precum și necesarul de piese de schimb, de a efectua reparații în perioada de garanție, de a culege informații în legătură cu modul de comportare a produselor la beneficiari ;

- Conducerea unității industriale coordonează ansamblul preocupărilor privind calitatea, sprijină diferitele compartimente și ia decizii pe baza raporturilor de control pentru stabilirea programului privind îmbunătățirea calității produselor;

Modelele de control a calității produselor și a proceselor de fabricație sunt foarte importante și au la bază teoria statisticii matematice, deoarece, în general, caracteristicile de calitate sunt variabile aleatoare, iar în procesele de fabricație intervin procese cu caracter aleator. Se poate spune că variabilitatea calității produselor și proceselor poate fi nu numai cunoscută dar și controlată, influențată în mod conștient. Pentru ca acest control al variabilelor de proces să fie riguros executat este necesar să fie asigurată o bună funcționare a compartimentului de control tehnic de calitate (C.T.C). Acest compartiment efectuează încercări și analize pentru a verifica starea procesului și de a aduce operativ corecțiile necesare, în vederea readucerii în limitele câmpului de toleranță, pentru a asigura precizia și calitatea prescrisă.

Controlul de calitate nu trebuie să intervină numai în faza de produs finit, ci trebuie să fie prezent în toate etapele desfășurării procesului de fabricație propriu-zisă (proiectare constructivă și tehnologică) și nu se încheie după controlul produsului finit și livrarea acestuia, ci se extinde la beneficiari prin activitățile de "service" ce trebuie asigurate.

Asigurarea unei calități ridicate nu poate fi realizată fără existența unui sistem de control care să furnizeze informații la timp în legătură cu desfășurarea procesului

de fabricație și care să intervină operativ și eficient pentru înlăturarea cauzelor perturbatoare din procesul de producție.

Ca factor esențial al progresului economic și social, pe baza eforturilor de colaborare și coordonare între toate compartimentele unei întreprinderi, calitatea participă la realizarea unor produse de performanță ridicată.

elev Munteanu Ciprian

cl. a X-a B

prof. Maistru Maria

EFICIENȚA ȘI RAȚIONALITATEA - CERINȚĂ A ECONOMIEI MODERNE

În perioada actuală de tranziție spre economia de piață, o atenție deosebită se acordă eficienței activității economice, lucru care nu se poate realiza dacă nu se are în vedere raționalitatea utilizării resurselor și a factorilor de producție, minimalizarea costurilor de producție și totodată ridicarea calității bunurilor și serviciilor produse și oferite de agenții economici pe piață. Dar pentru a putea vorbi despre eficiența și rentabilitatea economică trebuie să insistăm asupra conceptului de economie de piață. Doctrinile social-economice consideră că economia de piață a apărut mai târziu decât piața propriuzisă.

Piața și relațiile corespunzătoare ei au un timp istoric mult mai lung decât economia de piață. Piața a devenit necesară când funcția consumului s-a separat de funcția producției. Sistemul economiei de piață își are începuturile odată cu apariția sistemului capitalist în Europa Occidentală. Se consideră că în prezent un sfert din populația globului trăiește în țări considerate cu economie de piață.

Într-o prezentare succintă, putem deosebi următoarele tipuri concrete de economie de piață:

- tipul anglo- saxon - în Statele Unite ale Americii, Canada și Marea Britanie;
- tipul vest european în: Italia, Spania, Franța;
- tipul de economie socială de piață: Germania, Austria, Olanda;
- tipul nordic: Norvegia, Suedia, Finlanda;
- tipul paternalist în Japonia.

Ca definiție, economia de piață reprezintă acel mod de organizare al activității economice care are la bază proprietatea particulară, iar raportul dintre cerere și ofertă determină stabilirea priorităților economice, a metodelor de producere și organizare a activității economice.

Economia de piață se caracterizează printr-o serie de concepte, de noțiuni: eficiență economică, rentabilitate economică, profit, raționalitate.

Eficiența reprezintă una din categoriile cele mai generale ale economiei, fapt pentru care definirea ei nu este ușoară. Conținutul acestei categorii generale, cu caracter atotcuprinzător, are la bază trei elemente:

- rezultatele sau efectele care se obțin prin cheltuielile sau eforturile care se depun pentru orice activitate;
- natura activității ce se desfășoară (cercetare-dezvoltare de producție, financiar-contabilă, comercială, de personal, de marketing etc.);
- gradul de integrare a lor în viziunea muncii naționale și internaționale.

În expresie generală, eficiența economică pune în relație rezultatele unei activități cu cheltuielile depuse, atât la un moment dat, cât și pe o perioadă de timp. Eficiența poate fi interpretată în două moduri:

- ca randament al folosirii și combinării factorilor de producție și în acest caz, exprimă efectele obținute la unitatea de efort depus;

- sub forma consumului factorilor de producție; în acest caz reflectă cheltuielile de mijloace de producție și factori de producție pentru obținerea unei unități de rezultat util.

În raport cu aceste două modalități de exprimare, sporirea randamentului factorilor de producție presupune fie mărirea eforturilor utile la unitatea de efort depus, fie în micșorarea cheltuielilor de resurse, pentru obținerea rezultatelor utile scontate.

Variantele posibile în calcularea eficienței economice sunt:

- aceleași rezultate cu cheltuieli mai mici;

- rezultate mai mari cu aceleași cheltuieli.

Varianta cea mai optimă are rezultate mai mari cu un consum minim de resurse. De altfel, obiectul activității economice se traduce printr-o funcție de maximizare a rezultatelor cu un consum minim de resurse.

O problemă importantă, căreia fiecare agent economic trebuie să-i acorde o atenție deosebită, este caracterul limitat al resurselor, precum și economisirea și ameliorarea calității factorilor de producție.

Dezvoltarea științei și a tehnicii în lume, oferă posibilitatea unei mai bune utilizări a resurselor și a factorilor de producție. Limitarea resurselor constituie o problemă principală a omenirii, o problemă globală, alături de criza alimentară, de poluare. Resursele apar ca un element cu o tendință permanentă de creștere, ca urmare a dezvoltării obiective a omenirii, a creșterii numărului de locuitori ai planetei, cât și a gradului de cultură și civilizație. Nevoile vor crește odată cu dezvoltarea umanității, dar creșterea acestora nu poate fi însoțită de o creștere similară a resurselor. A utiliza resurse în cea mai adecvată formă, a concepe și realiza un mod eficient al raportului dintre resurse și nevoi, a prognoza evoluția acestui raport și a găsi căile optimizării lui reprezintă o știință.

Activitatea economică exprimă cantitatea de factori de producție care se combină și se utilizează, precum și cantitatea de bunuri și servicii obținute, realizate potrivit scopului urmărit de inițiatorul activității. De aceea, preocuparea pentru economisirea și ameliorarea calității factorilor de producție este determinată de următoarele aspecte:

- creșterea nevoii de bunuri, servicii, precum și diversificarea lor greu de asigurat datorită limitării factorilor de producție;

- tendința generală de creștere a dificultăților de acces la anumiți factori de producție;

- sporirea exigențelor pentru calitatea bunurilor și serviciilor, ce se poate asigura numai dacă factorii de producție au o calitate mai bună, iar dacă uneori sporește consumul lor;

- tendința de scumpire a factorilor de producție;

- necesitatea atenuării poluării și promovarea măsurilor pentru protecția mediului.

O altă categorie valorică fundamentală a economiei de schimb este costul producției. Micșorarea costului pe unitate de produs în interiorul fiecărei țări reprezintă calea de apropiere a nivelului prețurilor naționale de nivelul și corelațiile de prețuri existente pe piața mondială. Aceasta constituie un factor esențial de

asigurare a competitivității produselor și de realizare a unor schimburi economice eficiente pe piața internațională. Totuși, diminuarea cheltuielilor de producție nu trebuie să afecteze calitatea bunurilor, a mărfurilor. Economia presupune realizarea unor produse și servicii de calitate care să încorporeze cercetările științei avansate. O asemenea reducere înseamnă economisire autentică.

Factorii care determină reducerea costului sunt:

- obținerea unor prețuri de cumpărare a factorilor de producție cât mai mici;
- reducerea stocurilor;
- diminuarea consumului de materii;
- reducerea cheltuielilor cu salariile pe unitate de produs, prin creșterea mai rapidă a producției;
- micșorarea cheltuielilor de exploatare a utilajelor;
- economii la cheltuielile de dezvoltare;
- scăderea cheltuielilor administrative;
- reducerea cheltuielilor de desfacere;
- diminuarea cheltuielilor de publicitate.

Orice nerespectare a calității echivalează cu o risipă de cost, cu o pierdere pentru societate.

În cadrul unităților economice, reducerea costurilor trebuie să aibă loc ca un proces conștient organizat, întemeiat pe cunoașterea reală a calității, a progreselor științifice și tehnice realizate și introducerea rapidă a acestora în cadrul procesului de producție.

Structurile economiei moderne solicită gândirea economică și în prezent și de aceea rolul științelor economice, ale economiei politice este de a deveni știința opțiunilor raționale și eficiente.

eleva Mihai Elena Lăcrămioara

cl. a XI - a C

prof. Rodica Oprea

CORELAREA INTERDISCIPLINARĂ A CUNOȘTINȚELOR DE ECONOMIE , ORGANIZARE, CONTABILITATE, STATISTICĂ ȘI FINANȚE ÎN ÎNȚELEGEREA MECANISMULUI ECONOMIEI DE PIAȚĂ

Economia politică este o știință teoretică fundamentală, însușirea corectă a cunoștințelor de economie presupune legătura cu disciplinele studiate de noi în liceu: organizare, statistică, finanțe, contabilitate.

În cele ce urmează îmi propun să analizez structura unor categorii economice având în vedere corelația lor cu disciplinele de specialitate. Abordarea din acest punct de vedere a categoriilor economice: economia de piață, proprietate, cost, ne ajută pe noi , viitori lucrători în domeniul finanțelor , să putem înțelege mai bine transformările structurale ce apar în universul economic, în așa fel încât atunci când viața o va cere să putem aplica în practică ceea ce am învățat în școală.

Prima categorie economică pe care o voi prezenta este *economia de piață*.

Economiile țărilor lumii constituie un mozaic de realități extrem de diferite. Ele au însă în comun faptul că sunt organizate și funcționează în linii mari ca economii de schimb, fiecare constituind un sistem propriu, care s-a transformat treptat, în mod inerțial - întâmplător sau conștient. După o evoluție complexă, îndelungată, s-a ajuns ca în prezent, partea covârșitoare a acestor economii să se bazeze în special pe proprietatea privată , devenind astfel economii de piață, concurențiale sau capitaliste. În prezent România evoluează în direcția economiei de piață.

Trăsăturile fundamentale ale economiei de piață:

1. *Proprietatea privată* asupra resurselor, averii și capitalului este dominantă în cadrul unui pluralism al formelor de proprietate, specific acestui gen de economie.

2. *Piața* este modalitatea amplă, generală, prin care se stabilește ce să se producă, cât și pentru cine în condițiile libertății de acțiune sau liberei inițiative a agenților economici.

3. *Concurența sau competiția* este forma generală pe care o îmbracă relațiile dintre agenții economici pe piață, efectul stimulativ al acestuia determină progresul economico-social.

4. *Prețurile bunurilor economice* se formează în mod liber, pe baza reacției agenților economici la realitățile pieței, în condițiile în care fiecare urmărește realizarea propriilor interese.

5. *Motivația participării la activitatea economică* este pentru toți agenții economici realizarea propriilor interese sau maximizarea satisfacției, care pentru producători înseamnă maximizarea profitului, iar pentru consumatori maximizarea utilității.

6. *Existența statului democratic* , în stare să asigure cadrul instituțional necesar economiei de piață și să supravegheze funcționarea normală a acestuia.

Organizarea și finanțele din structurile economice prezentate întră în detaliu urmărind mai ales manifestarea libertății de acțiune a întreprinzătorului în activitatea de valorificare a resurselor, de organizare a proceselor de producție, repartiție, schimb, punând în evidență rolul funcțiilor manageriale precum și condițiile în care se desfășoară acțiunea economică.

Referindu-ne la ceea ce înseamnă pentru management prospectarea pieței, înțelegem de ce un întreprinzător valorificând realitățile vieții trebuie să știe când să intre și să iasă de pe piață, mânuind strategii anticoncurențiale.

Finanțele ca disciplină economică, vor evalua rezultatele acțiunii economice care se exprimă practic în indicatori statistici și economici grupați la nivelul unei economii astfel:

- microeconomic
- mezeconomic
- macroeconomic

Indicatorul venit național din finanțe ne ajută să înțelegem prin prisma cunoștințelor de economie politică, că de fapt acesta reprezintă valoarea nou creată într-o economie, criteriu de ierarhizare a nivelului de dezvoltare a țărilor lumii.

O categorie fundamentală economică o constituie *proprietatea*.

Dacă economia analizează proprietatea ca o relație, un contract social între oameni în legătură cu bunurile materiale, spirituale sau de altă natură, existente sau produse în societate, noțiunea de proprietate o găsim analizată în disciplinele: drept, filozofie, organizare, într-un mod specific, astfel:

Dreptul semnalizează posesiunea ca o caracteristică.

Organizarea - elementul esențial ce creează structuri economice cum ar fi: societăți pe acțiuni, regii autonome, etc.

Filozofia analizează proprietatea ca o însușire a obiectelor și fenomenelor realității în strânsa lor corelație și interacțiune reciprocă.

Esențialul în ceea ce privește analiza proprietății în modurile prezentate mai sus, constă în aceea că ea este o relație între oameni, relație ce generează structuri specifice disciplinelor la care m-am referit.

Din punct de vedere economic, noțiunea de proprietate va oferi o posibilitate largă de analiză la nivelul cerințelor economiilor moderne.

Discuția privind nevoia de corelare interdisciplinară, poate continua și în ceea ce privește categoriile economice de: preț, cost de producție, resurse economice, factori de producție, etc.

Problema pe care am ridicat-o în prezenta lucrare ne duce la următoarele concluzii:

- necesitatea înțelegerii de către noi a fidbecului ce se stabilește între disciplinele economice și economia politică;
- conținutul științific al noțiunilor economice trebuie însușit și înțeles numai în funcție de anumite realități economico-sociale;
- conștientizarea interdisciplinarității ca o cerință de bază a învățământului, ne va pune în situația de subiecți activi într-o economie modernă, interesați în a acoperi cât mai bine atât nevoile individuale, cât și cele sociale, ale întregii societăți;

Studiul pe care mi l-am propus poate sugera și alte concluzii de real folos

pentru cei interesați și implicați în realitățile economice și din această preocupare rezultă că economia politică a fost și rămâne conform etimologiei sale o “ykos - monos -polis”, gospodărirea după lege a cetății.

Cetatea reprezintă pentru noi astăzi mozaicul interdependențelor economice - noționale, pentru care economia politică trebuie să devină știința opțiunilor raționale și eficiente.

eleva Ana-Maria Vașcovici

cl. a XI-a A

prof. Rodica Oprea

CONTABILITATEA DOBÂNZILOR UNITĂȚILOR PATRIMONIALE

Dobânda este forma venitului financiar însușită de participanții la tranzacții financiare și comerciale, pentru sume acordate sau pentru obligații asupra partenerilor și plătită de cei care au angajat sume primite sau au beneficiat de o tranzacție comercială.

Din acest punct de vedere dobânda se delimitează în:

- dobândă încasată, evidențiată ca un venit;
- dobândă plătită, evidențiată ca o cheltuială.

Din punct de vedere al operațiunii care produce dobânda, se deosebesc;

- dobânda financiară apare din tranzacții de ordin pur financiar, cum sunt:
 - dobânzi aferente împrumuturilor și altor datorii asimilate;
 - dobânzi aferente creanțelor imobilizate;
 - dobânzi aferente conturilor asociațiilor;
 - dobânzi la obligațiuni și titluri de plasament;
 - dobânzi aferente trezoreriei bancare.
- dobânda comercială este produsă din tranzacții cu partizi de mărfuri livrate pe credit comercial sau livrate cu plata în rate, atât la intern, cât și la extern.

La nivelul agentului economic, dobânda este privită astfel:

- venitul din dobândă este reflectat în conturile:

766 "Venituri din dobânzi"

763 "Venituri din creanțe imobilizate" (folosit pentru a evidenția venitul din dobânda încasată la creanțele imobilizate);

- cheltuiala cu dobânda se reflectă în contul 666 "Cheltuieli privind dobânzile"

EXEMPLIFICĂRI

A) Înregistrarea dobânzilor financiare

2678 "Dobânzi aferente creanțelor imobilizate"

763 "Venituri din creanțe imobilizate" - 1000000

5088 "Dobânzi din obligațiuni și titluri de plasament"

766 "Venituri din dobânzi" - 500000

5187 "Dobânzi de încasat"

766 "Venituri din dobânzi" - 2000000

666 "Cheltuieli privind dobânzile" 5198 "Dobânzi aferente creditelor bancare pe termen scurt" - 1700000

666 "Cheltuieli privind dobânzile" 168 "Dobânzi aferente împrumuturilor și datoriilor asimilate" - 3000000

666 "Cheltuieli privind dobânzile" 5186 "Dobânzi de plătit" - 800000

666 "Cheltuieli privind dobânzile" 4558 "Dobânzi - conturi asociați" - 300000

666 "Cheltuieli privind dobânzile" 4518 "Dobânzi aferente decontărilor în cadrul grupului" - 200000

B) Înregistrarea dobânzilor comerciale

a) Unitatea "ALFA" vinde unității "BETA" mărfuri pe credit comercial în valoare de 5000000 lei cu plata după trei luni, cu dobândă de 30% la valoarea facturii.

ALFA	BETA
------	------

1) vânzarea de marfă	1) primește marfă și factură
----------------------	------------------------------

4.1.1. "Clienți" = %	5900000	
707 "Venituri din vânzarea mărfurilor"	- 5000000	
4427 "TVA colectată"	- 900000	% = 401 "Furnizori" -

7400000

371 "Mărfuri"	5000000
---------------	---------

4426 "TVA deductibilă"	900000
------------------------	--------

471 "Cheltuieli înregistrate în avans"	- 1500000
--	-----------

2) se încasează TVA în luna curentă 2) achită TVA

5121 "Cont = 411 "Clienți" 900000

la bănci în lei	401 "Furnizori" = 5121 "Cont la bănci în lei" - 900000
-----------------	--

3) se înregistrează dobânda curentă 3) lunar va suporta dobânda pe cheltuiala

411 "Clienți=472" Venituri înregis-
trate în avans" 1500000 666 "Cheltuieli priv. = 471 "Cheltuieli

înregistrate dobânzile"	în avans" - 500000
----------------------------	--------------------

4) lunar va trece venitul realizat pe venit curent

4) la data scadentă se achită datoria:

472"Venituri în- =766"Venituri din

registrate în dobânzi- 500000

avans" 401"Furnizori" = 5121 "Cont la bănci mii lei

- 6500000

5) la data scadentă se încasează

5121 "Cont la = 411 "Clienți"

bănci" - 6500000

b) Unitatea "ALFA" vinde în rate unității "BETA" produse de 1000000 lei, deci care prima rată este de 40% (4000000 lei), iar restul de 6000000 leise achită în 6 rate lunare a câte 1000000 lei, plus o dobândă de 20% lunar.

ALFA

BETA

1) emite factura

1) primirea mărfurilor

411 "Clienți" = % - 16000000

707"Venituri 4000000

vânz.mărfurilor

4427 "TVA

colectată" - 720000

472"Venituri înregistr

în avans -10200000

4428"TVa neexigi-

bilă - 1080000

%

= 4 01"Furnizori" -

16000000

371"Mărfuri "

10000000

4426"TVa deduc-

tibilă

7720000

4428"TVa neexigi-

bilă"

1080000

471"Cheltuieli în-

registrate în avans

4200000

Eșalonare rate - scadentar cont 472 "Venituti înregistrate în avans"

	Rata	dobânda 20%	TVA	de plată
Luna 1	1000000	1200000	180000	1380000
Luna 2	1000000	1000000	180000	2180000
Luna 3	1000000	300000	180000	1980000
Luna 4	1000000	600000	180000	1780000
Luna 5	1000000	400000	180000	1580000
Luna 6	1000000	200000	180000	1380000

2) încasarea avansului

2) încasarea avansului

5121"Conturi la = 411"Clienți"

bănci mii lei"

- 4720000 401"Furnizori"

=5121"Conturi la

bănci

mii lei"

-4720000

3) încasarea primei rate

3) achitarea datoriei pe luna I-a

5121"Conturi la = 411"Clienți"

bănci în lei"

-2380000 401"Furnizori"

=5121"Conturi la

bănci

în lei"

- 2380000

4) reglarea conturilor

- venituri curente

4) refacerea conturilor

- cheltuieli cu dobânda

472"Venituri =707"Venituri

înregistrate în

din vânzarea

avans"

mărfurilor"-100000

666 "Cheltuieli

=471 "Cheltuieli înregis-

privind dobânzile"

trate în avans - 120000

- venituri din dobânzi

- TVA

472"Venituri înre- =766"Venituri

gistrate în avans

din dobânzi

-1200000 4426"TVA deducti-

= 4428 "TVA nee-

bilă” - TVA = 180000

- TVA

4428"TVAnexi- =4427"TVAnecolectată
gibilă” -180000

eleva Nadia Filoti
cl. a XII-a C
prof. Ion Moroșan

ASPECTE CONTEMPORANE ALE INFLAȚIEI ȘI ALE CONSECINȚELOR EI

Inflația este un fenomen negativ, un proces economico-social complex, de lungă durată, care a devenit general și persistent în epoca noastră. Inflația este expresia unor dezechilibre manifestate printr-o creștere vertiginoasă, degeneralizată și concretă la intervale mici, a prețurilor, concomitent cu reducerea proporțională a puterii de cumpărare, a unității monetare, urmată de deprecierea și devalorizarea monetară.

Însă nu orice creștere de preț, la unele grupe de produse, reprezintă inflație, pentru că inflația nu este un fenomen conjunctural. Astfel, creșterea prețurilor în ajunul sărbătorilor, într-un anumit sezon etc., nu este o creștere inflaționistă.

Inflația, mai ales cea deschisă, prezintă aspecte economico-sociale patologice, în sensul ca: haosul general din economie favorizează investiția speculativă care este mai avantajoasă în detrimentul investiției de lungă durată în producție, deoarece, datorită devalorizării și scăderii puterii de cumpărare a monedei. Investiția în producție presupune un risc mai mare, iar în cazul unui profit, acesta nu este imediat, ca la investiția circulatorie.

În România, inflația a fost și este influențată de relațiile internaționale. Lupta contra inflației presupune cunoașterea mai întâi a cauzelor determinante. În anumite situații, inflația poate fi provocată în mod conștient prin politica monetară a guvernului țării, fiind considerată ca o terapie monetară folosită pentru a reglementa o anumită situație economico-socială.

Inflația are la bază un complex de cauze interne de natură economică, monetară, cererea și oferta de mărfuri și servicii etc.

De asemenea, inflația este determinată în mare măsură de cerințele financiare exagerate și urgente ale statului impuse de o administrație tot mai birocratică și complicată, care are nevoie de resurse mai mari decât în trecut.

O altă cauză care determină apariția și instaurarea inflației o constituie creșterea cererii de cheltuieli bugetare care nu se concretizează în investiții productive ori servicii și care nu au ca efect sporirea ofertei pe piață.

Economistul francez J.M. Albertini, în lucrarea sa "Les revages de l'économie națională", susținea drept cauză principală a inflației reale tocmai insuficiența producției în sensul ca sporirea salariilor nu este compensată printr-o creștere proporțională a producției.

Inițial, inflația nu este determinată numai de cauze interne, ci și de cauze monetare externe. Este vorba de așa numita inflație importată.

Astfel, masa mare de dolari și alte valute reprezintă capitaluri care circulă fără un control riguros din țări străine în țara noastră și invers, alături de moneda națională care este mereu devalorizată, mărește peste necesar masa monetară aflată în circulație, conducând la operațiuni speculative.

Consecințele procesului inflaționist nu se constată imediat, ci ele apar mai târziu, fiind o problemă greu de soluționat pentru guvernele următoare, ținând cont de faptul că inflația generează efecte negative și imprevizibile suportate de populație, mai exact de persoanele cu venituri fixe care rămân nult în urma prețurilor, de către creditorii, de către posesorii de numerar a căror putere de cumpărare scade continuu, favorizații fiind posesorii de bunuri.

Deci inflația generează consecințe sociale foarte grave prin eliminarea unităților neeficiente, a capacităților uzate moral, înlesnind adaptarea celor viabile la exigențele impuse de revoluția tehnico-științifică. Astfel, o parte a potențialului productiv atât material, cât și uman este sacrificat, pentru ca mecanismul economic să fie așezat pe criterii de eficiență.

Cumulate în timp, toate aceste pierderi duc agentul economic la erodarea capitalului și implicit la faliment, iar factorul uman la șomaj.

Inflația, nu numai că generează, dar și extinde șomajul; prin șomeri, înțelegând un surplus de forță de muncă în raport cu numărul celor angajați în condiții de rentabilitate impuse de economia de piață.

În România, ca de altfel în toate țările afectate de acest flagel, șomajul pune două mari probleme:

- pe termen scurt -garantarea unui venit minim pentru șomeri;
- pe termen lung și mediu - asigurarea locurilor de muncă.

Lupta împotriva inflației și implicit a șomajului, a impus luarea unui complex de măsuri economice monetare financiare.

Modalitatea cea mai utilizată pentru garantarea unui anumit venit minim pentru șomeri este ajutorul sau indemnizația de șomaj a cărei pondere față de salariu și perioada pentru care se plătește diferă de la țară la țară.

În România, acest ajutor social reprezintă 50% din salariu și se acordă șomerului pe o perioadă de 270 zile după care se sistează.

Dacă până la data expirării timpului de ajutor social, persoana în cauză nu-și găsește loc de muncă, statul îi acordă o altă formă de sprijin pentru supraviețuire și anume: alocația de sprijin care se acordă timp de 18 luni și reprezintă 30% din salariu mediu brut al persoanei respective.

În domeniul economic alte măsuri antiinflaționiste (salvatoare pentru noi) ar fi:

- înghețarea prețurilor și tarifelor, chiar reducerea lor precum și supravegherea continuă a situației;
- înghețarea și diminuarea salariilor, a altor venituri ale clienților;
- restrângerea unor avantaje de ordin social.

În domeniul financiar :

- micșorarea și eliminarea diferitelor bugete de stat și ale bugetelor sociale;
- obținerea de excedente bugetare;
- reducerea și lichidarea datoriei publice;
- diminuarea cheltuielilor publice
- încasarea de impozite progresive, majorate, taxe , etc. asupra cheltuielilor și bunurilor acumulate pe căi diferite;
- stabilirea și încasarea unor impozite echitabile pe salarii și alte forme de venit cu scopul de a stimula munca tuturor categoriilor sociale ale populației care în final

să conducă la creșterea ofertei de bunuri și servicii, știut fiind faptul că inflația are la bază dezechilibrul extrem de pronunțat și de foarte lungă durată, dintre cererea mare și oferta foarte mică.

Deci inflația este o boală economică, de durată, contagioasă și greu de vindecat. Se pare că în țara noastră a atins apogeul.

eleva Roxana - Alina Donisan

cl. a XII-a A

prof. Rodica Munteanu

MONTAJUL FINANCIAR CONTABIL AL PROVIZIOANELOR

Pentru ca obiectivul contabilității să fie atins și anume de a furniza documente de sinteză care să ofere o imagine fidelă a patrimoniului, situației financiare și rezultatului, trebuie respectate o serie de principii.

Astfel, conform principiului prudenței nu este admisă supravegherea elementelor de activ și a veniturilor, respectiv subevaluarea elementelor de pasiv și a cheltuielilor tinând cont de deprecierile, riscurile și pierderile posibile generate de desfășurarea activității exercițiului curent sau anterior.

Prudența constă în esență, în contabilizarea oricărei pierderi probabile și în necontabilizarea profiturilor sperate, chiar dacă acestea sunt foarte probabile.

Pentru a răspunde principiului prudenței agenții economici pot constitui provizioane, care reprezintă “rezerve” constituite pe seama cheltuielilor.

În funcție de natura activității - exploatare, financiară, excepțională - se pot constitui provizioane pentru riscuri și cheltuieli, provizioane pentru deprecieri, provizioane reglementate pentru aceste activități.

Deși provizioanele sunt considerate a fi rezerve, ele se deosebesc fundamental de acestea. Astfel, provizioanele se constituie pe seama cheltuielilor, pe când rezervele se constituie din profitul obținut; provizioanele se constituie pe baza dispoziției șefului unității, rezervele se constituie pe baza dispozițiilor legale, statutare, etc.; rezervele se constituie numai în cazul în care societatea are profit, iar provizioanele se constituie și în unele cazuri când societatea nu are profit.

Provizionul reprezintă diferența în minus dintre valoarea contabilă a elementelor patrimoniale inventariate și prețurile pieței. Provizioanele se constituie doar pentru cazurile în care deprecierea are un caracter reversibil, temporar; în cazurile în care deprecierea este ireversibilă, aceasta se trece pe amortizări.

Din punct de vedere contabil, provizionul presupune stabilirea, evaluarea și înregistrarea acestuia; din punct de vedere economic, însă, provizionul este un element de cheltuială la constituire și respectiv un element de venit la anularea lui.

Înregistrarea în contabilitate a provizioanelor implică utilizarea pe lângă conturile de previzionare și a conturilor de cheltuieli și venituri privind provizioanele.

Conturile de cheltuieli și venituri privind provizioanele privesc și ele activitatea curentă de exploatare, activitatea financiară și activitatea excepțională. Se pot constitui provizioane pentru riscuri și cheltuieli, provizioane pentru deprecierea imobilizărilor necorporale, corporale, în curs și a celor financiare, provizioane pentru deprecierea stocurilor, a creanțelor, provizioane pentru deprecierea titlurilor de plasament.

Provizioanele se constituie de regulă la sfârșitul anului, când se face inventarierea generală a patrimoniului și când apare minusul de valoare, adică valoarea de inventar, valoarea de utilitate a patrimoniului inventariat este mai mică decât valoarea de intrare

reflectată în contabilitate.

Conturile de provizioane au funcție de pasiv, astfel se creditează la constituirea, majorarea provizioanelor prin debitarea conturilor de cheltuieli și se debitează la diminuarea, anularea provizioanelor prin creditarea conturilor de venituri.

Provizioanele constituite nu modifică valoarea de înregistrare a elementelor patrimoniale la care se referă, dar se raportează prin bilanțul contabil.

La inventariere, la sfârșitul exercițiului financiar, pot apare câteva situații care influențează provizioanele:

a) Valoarea de inventar (de utilitate) a elementelor patrimoniale inventariate scade față de valoarea de utilitate a exercițiului precedent care a stat la baza stabilirii provizioanelor.

În acest caz se constituie un provizion suplimentar.

b) Valoarea de inventar (de utilitate) a elementelor patrimoniale inventariate crește față de valoarea de utilitate a exercițiului precedent care a stat la baza stabilirii provizioanelor.

În acest caz diferența se deduce din provizionul constituit anterior printr-o operație de anulare parțială de provizioane.

Provizioanele reglementate constituie rezerve pentru activitatea viitoare permise a se constitui de legislația națională. Provizioanele reglementate nu corespund unui element concret de activ sau pasiv, ele fiind constituite pe seama cheltuielilor excepționale iar anularea lor constituie venituri excepționale.

Provizioanele pentru riscuri și cheltuieli au ca obiect acoperirea pierderilor sau cheltuielilor viitoare care la data închiderii exercițiului financiar sunt posibile și sigure, dar nedeterminate. În constituirea provizioanelor pentru riscuri și cheltuieli trebuie avut în vedere:

- sunt individualizate în funcție de riscul și cheltuiala la elementele de activ la care se referă;
- trebuie să corespundă criteriului prudenței și buneii cuviințe;
- se constituie sistematic pe baza metodelor hotărâte de unitatea economică;
- mărimea lor nu depinde de rezultatele financiare de venituri.

Provizioanele pentru deprecierea imobilizărilor se constituie pentru deprecierea reversibilă și temporară a valorii imobilizărilor. Aceste provizioane sunt destinate să acopere un risc posibil, să se producă într-un exercițiu financiar viitor.

Provizioanele pentru deprecierea imobilizărilor se constituie pentru imobilizările neamortizabile. Pentru imobilizările necorporale și corporale se constituie provizioane numai în cazul în care există diferențe în minus între valoarea de inventar și valoarea contabilă.

Pentru titlurile de valoare, a creanțelor imobilizate și a altor imobilizări financiare se constituie provizioane pentru diferențe între valoarea de intrare a acestora și valoarea stabilită cu ocazia inventarierii.

Provizioanele pentru deprecierea stocurilor și a producției în curs de execuție au drept scop acoperirea riscurilor generate de reducerea, scăderea conjuncturală a valorii acestora, din cauze ale căror efecte pot fi reversibile. Provizioanele pentru deprecierea stocurilor se constituie la nivelul diferențelor dintre prețul zilei (mai mic), la care au fost evaluate elementele componente ale stocurilor prin inventarul

efectuat și valoarea contabilă (mai mare) a elementelor patrimoniale respective.

Creanțele unității economice, la fel ca orișice alte active, uneori pot să se deprecieze. Astfel, poate să apară riscul de a nu se putea încasa creanțele față de clienți ca urmare a insolabilității acestora.

Creanțele provenind din ajutoare acordate unor unități din cadrul grupului se pot deprecia și ele ca urmare a insolabilității sau falimentului acestora.

Deprecierile reversibile conduc la constituirea de provizioane pentru deprecierea creanțelor.

Provizioanele pentru deprecierea creanțelor generează o serie de aspecte:

- provizioanele se constituie în cazul deprecierei creanțelor doar în situația în care realizează profit, în caz contrar sunt lipsite de sens, deoarece duc la creșterea pierderilor;

- constituirea provizioanelor reprezintă un avantaj financiar cel puțin temporar, deoarece pe această cale diminuându-se profitul, scad obligațiile fiscale și cele de altă natură ce decurg din profit;

- pe de altă parte, constituirea provizioanelor reprezintă și o măsură de echitate financiar-fiscală, deoarece profitul se determină pe baza veniturilor obținute; ori, o parte din acestea provin din creanțe constituie la livrare și ulterior depreciate care deci, nu sunt realizate efectiv; prin constituirea provizioanelor efectul veniturilor concretizate în creanțe depreciate asupra profitului este anihilat de cheltuielile înregistrate prin constituirea provizioanelor.

- rolul provizioanelor pentru deprecierea creanțelor este acela de a diminua sau de a înlătura în exercițiile următoare, șocul pierderilor provocate de eventuale deprecieri ireversibile care ar putea conduce la greutăți sau chiar dezechilibre financiare, pierderea creanțelor în aceste situații fiind compensată de veniturile din provizioane, ceea ce anulează efectul pierderii creanțelor asupra rezultatului exercițiului.

- în cazul în care creanța pentru care a fost constituit provizionul se recuperează, provizionul se anulează prin trecerea lui pe venituri, ceea ce contribuie la creșterea profitului exact în aceeași măsură în care a fost diminuat cu ocazia constituirii lui; în acest fel, bugetul sau alți beneficiari ai unor cote din profit nu sunt frustrați prin constituirea de provizioane, deoarece situația în care deprecierea nu devine efectivă, ireversibilă, vor recupera în exercițiile următoare cotele valorice din profit;

- nivelul valoric al provizioanelor nu poate fi ridicat în mod artificial, în condiții normale, deoarece există două grupe de interese care conduc la autoreglarea nivelului provizioanelor.

Primul grup de interese decurge din obligațiile față de buget privind impozitul pe profit. Față de aceasta, unitățile economice ar putea manifesta tendință de diminuare a rezultatului exercițiului, prin constituirea provizioanelor în scopul reducerii obligațiilor fiscale. Această tendință se izbește de interesul acționarilor și implicit al unităților privind realizarea unor profituri și pe această cale a unor dividende cât mai mari.

O unitate prudentă, în scopuri de publicitate, pentru atragerea de noi acționari sau pentru susținerea cursului acțiunilor la bursă, nu-și va diminua în mod artificial profitul și dividendele, ceea ce ar putea atrage după sine implicații financiare și

pierderi viitoare reversibile, ci va constitui provizioane doar în măsura impusă și de asemenea nedorită, de principiul prudenței.

Constituirea de provizioane în condiții normale nu este dorită de unități deoarece poate să constituie într-o oarecare măsură, rezultanta negativă a unor afaceri mai puțin inspirate.

Provizioanele au o motivație obiectivă ce decurge din respectarea principiului prudenței, dar totdeauna au și o motivație economică și anume acordarea unui avantaj fiscal agentului economic, o amânare la plată a impozitului pe profit.

Amânarea la plată impozitului pe profit se realizează în modul următor:

- la constituirea provizioanelor se majorează cheltuielile unității cu suma provizioanelor respective, ca atare se diminuează profitul, ceea ce are ca efect diminuarea impozitului pe profit;

- la anularea provizioanelor se majorează veniturile unității cu suma provizioanelor constituite anterior, ceea ce are ca efect majorarea profitului și în consecință creșterea impozitului pe profit.

Prin urmare, provizioanele constituite de unitatea economică produc o amânare la plată a unui impozit pe profit care privește perioada de la constituirea lor și până la anularea acestora.

elev Gabriel Tiberiu Roman

absolvent 1996 - Școala Postliceală

prof. Georgeta Dorneanu

LIBERTATEA DE ACȚIUNE A AGENȚILOR ECONOMICI ȘI CERINȚELE ECONOMIEI MODERNE (ECONOMIA DE PIAȚĂ CU REFERIRE LA SC “CASTOR” SA SUCEAVA)

Libera inițiativă este libertatea agenților economici de a acționa pentru realizarea propriilor interese, așa cum consideră fiecare că este mai bine.

La data de 01.02.1951 s-a înființat Intreprinderea Regională de Construcții Locale Suceava, iar în anul 1953 se comasează cu Intreprinderea de Construcții Botoșani. Profilul era, în principal, construcția de locuințe și a lucrărilor aferente acestora.

În anul 1954 întreprinderea devine Trustul de Construcții Locale, iar în anul 1969 se reorganizează sub denumirea de Intreprinderea Județeană de Construcții Montaj Suceava. La 01 septembrie 1983 întreprinderea își schimbă denumirea în Trustul de Construcții-Montaj Suceava, iar la 16 martie 1984 în Trustul Antrepriză Generală de Construcții-Montaj Suceava, raza de activitate fiind pe întreg teritoriul județului.

La 01 februarie 1991, prin Hotărârea nr. 64 a Prefecturii județului Suceava se înființează Societatea Comercială de Construcții “CASTOR” SA Suceava.

Societatea comercială “CASTOR” SA Suceava a preluat, conform Legii de construire a societăților comerciale, și regiilor autonome, patrimoniul și personalul fostului Trust Antrepriză Generală de Construcții-Montaj din municipiul Suceava.

În componența actuală a societății există un șantier de construcții-montaj, o bază de producție proprie pentru prefabricate beton și confecții armături, o secție utilaje de construcții și transport și un laborator - gradul II - de verificare a calității.

În cei 46 ani de existență, în diverse forme de organizare, societatea a realizat construcții diverse, multe de complexitate ridicată, toate demonstrând capacitatea tehnică și profesională de înalt nivel a personalului SC “CASTOR” SA Suceava.

Numai în ultimii ani s-au construit un număr de 21.000 apartamente și alte obiective, precum:

- Casa Culturii Suceava;
- Observatorul Astronomic;
- Spitalul Județean Suceava;
- Poliția municipiului Suceava;
- Sediul SC PROIECT Bucovina SA Suceava;
- Sediul SC SERVICII INFORMATICE SA Suceava;
- Banca Comercială Suceava;
- Sediul Finanțelor Publice Suceava.

În conformitate cu Anexa nr.2 la Decizia Prefecturii Județului Suceava nr. 64/ 1991 (statutul SC “CASTOR” SA este de societate pe acțiuni), obiectivul de activitate al societății este dat de capitolul II - “Scopul societății “:

- construirea de locuințe;
- lucrări tehnico-edilitare;
- construcții social-culturale;
- construcții agrozootehnice;
- construcții industriale;
- drumuri și poduri;
- reparații și întreținere;
- lucrări în străinătate;
- consulting;
- avizări și expertize în construcții;
- analize de laborator;
- diverse prestări către populație;

Societatea comercială “CASTOR” SA Suceava este persoană juridică , având forma juridică de societate pe acțiuni. Durata societății este nelimitată, cu începere de la data publicării în Monitorul Oficial.

Capitalul social inițial al societății comerciale este de 216.004 mii lei și se compune din mijloace fixe în valoare de 108.566 mii lei și mijloace circulante în valoare de 107.438 mii lei.

Capitalul social inițial este deținut integral de stat, până la transmiterea acțiunilor din proprietatea statului către terțe persoane fizice sau juridice.

În prezent, capitalul social este de 1.638.000 mii lei, din care mijloace fixe de 1.232.000 mii lei.

Economia de piață, indiferent de forma concretă sub care există și funcționează, se întemeiază pe pluralismul formelor de proprietate, în cadrul căruia proprietatea privată este primordială și devine baza sistemului economic.

Libera inițiativă este libertatea fiecărui agent economic de a acționa pentru realizarea propriilor interese.

În libera inițiativă, fiecare societate economică trebuie să țină cont de legislația în vigoare care exprimă accepțiunea pe care o dă societatea libertății de acțiune în economia țării.

Investitorii străini care și-au exprimat interesul față de societate sunt:

- firma BAU SERVICE UIM (Germania) și-a exprimat interesul pentru executarea unor lucrări în Germania, cu personal calificat de la forma “Castor”;
- firma D.G JONES AND PARTNERS din Richmond-Surry (Anglia) și TAYLOR WODROW INTERNATIONAL din Southall (Anglia) doresc să discute cu firma “CASTOR” posibilitatea construirii unor obiective cu caracter turistic în Bucovina.

În concluzie , libera inițiativă va determina afirmarea valorilor adevărate, înlăturând incompetența și pseudovalorile în activitatea viitoare de construcții.

elev Cornel Iosif

cl. a XI - a B

prof. Rodica Oprea

EVOLUȚIA ECONOMICĂ A S.C. “AMBRO” S.A. SUCEAVA

SC “AMBRO” SA Suceava a luat ființă în anul 1962 sub denumirea de *COMBINATUL DE CELULOZĂ ȘI HÂRTIE* Suceava, denumire ce s-a păstrat până în anul 1990.

La început întreprinderea avea o singură mașină de hârtie, pentru ca apoi, peste doar cinci ani să se monteze o a doua mașină de hârtie , fapt ce a dus la creșterea productivității muncii și la crearea în același timp de noi spații și locuri de muncă. Tot în această perioadă ia ființă și secția de înnobilare-hârtie care prelucra hârtia în: hârtie parafină, cretată, gumată, creponată și cu strat de polietilenă. Crearea acestei secții și aducerea în următorul an, respectiv 1968, a celei de a treia mașini de produs hârtia mată au dat posibilitatea combinatului de a se remarca și mai mult atât pe plan intern cât și pe plan extern. Este demn de remarcat și faptul că CCH-ul pe lângă secțiile auxiliare de prelucrări mecanice, de aparate pentru măsură și control și atelierul electric dispune de o centrală electrotermică ce funcționează ca o secție auxiliară , care până în 1985 când se construiește Filiala de Electrocentrale Suceava, a fost centrala care alimenta orașul Suceava cu energie termică. În anul 1974 CCH-ul se extinde prin darea în exploatare a atelierului de carton ondulat, care mai târziu se va extinde, devenind secție. Aici se produc, pe lângă carton ondulat tip III și IV, și confecții din carton - peste 3000 tipuri de cutii, etajere, anexe, tăvi.

Combinatul deține mai multe secții de producție ca: tocare, regenerare, celuloză, hârtie I, hârtie II, confecții pungi, saci, carton-ondulat.

La secția tocare ajunge lemnul sub formă de bușteni unde este tocat cu ajutorul unor mașini speciale, apoi tocătura este transportată la regenerare, unde este tratată cu diverși compuși chimici și transformată în pastă de celuloză ce va lua apoi drumul atelierului celuloză pentru spălare și omogenizare. Celuloza astfel obținută este trecută prin niște conducte speciale la secția hârtie unde se obține hârtia propriu-zisă. Odată obținută , hârtia ia drumul “exportului” sau a “internului” pentru confecții și înnobilare.

Combinatul deține numeroase contracte cu diferiți parteneri de afaceri care furnizează materii prime și materiale sau cărora le sunt trimise diferite produse ale fabricii.

Astfel se face că, SC AMBRO SA primește lemn de la toți furnizorii de lemn din țară (actuale Forex-uri), cum ar fi : Forex Câmpulung Moldovenesc , Forex Cacica, Forex Vatra Dornei, Forex Câmpina, Forex Bistrița, etc. Societatea primește deșeuri din lemn de la unități private care se ocupă de prelucrarea lemnului cum ar fi: Gaterul Humor, Appolo Zamostea, Foresta SRL Straja etc.

Pentru confecționarea cleiurilor ce servesc drept materiale auxiliare SC SC AMBRO SA a încheiat diferite contracte cu parteneri externi: China și Ucraina ,

precum și parteneri interni: Agludex Rădăuți, Dermatina Timișoara, Amidex Târgu Secuiesc, fabricile de produse chimice din Piatra - Neamț, Făgăraș, București, fabricile de produse electrice din Fieni.

Uzinele VOITH din Austria au livrat combinatului mașinile de hârtie și piesele de schimb necesare, iar concernul Siemens a utilat societatea cu tehnică de calcul avansată, furnizând linii de proces automatizate, conduse de calculatoare de proces.

Secția de carton a combinatului importă pentru a obține diferite sortimente de carton hârtie “capac” din fosta URSS, astăzi CSI.

Evident că nici clienții nu s-au lăsat așteptați, sunt beneficiari în toată țara, spre exemplu: fabricile de la Bicaz, Medgidia, Turda , Scăieni , cărora li se furnizează saci de diferite mărimi cu diferite embleme.

Industria alimentară, luată per ansamblu, este un partener foarte important în afaceri datorită necesității permanente de ambalaje din hârtie și carton: toate IVV-urile, Avicolele, Abatoarele, firmele Star Foods și alte unități alimentare cunoscute.

În industria pielăriei și încălțăminteii , “Antilopa” SA este un partener serios, iar în industria sticlăriei amintim Stipo Dorohoi.

Ca dovadă a bunei organizări, unitatea a încheiat contracte cu parteneri externi din Europa de Est: Ucraina, Republica Moldova, Croația; din nordul Africii, Libia și Egipt; din Africa de Sus; din Asia: Israel, Iran, Irak, Kuweit; din Europa: Franța, Germania, Italia, etc.

Astfel, cifra de afaceri a acestei fabrici a crescut mereu în timp, încât, de la un capital de aproximativ de 20.000.000 lei s-a ajuns la un capital social în 1989 de 10.000.000.000 lei.

În anul 1994, ca urmare a dezvoltării, a reevaluării , a creării de noi condiții de muncă, etc. capitalul social ajunge la cifra de 35.572.427.000 lei , ca apoi, în anul 1996 să ajungă la 60.000.000.000 lei.

Acest uriaș progres economic la care a ajuns SC AMBRO SA a atras investitorii străini care au fost interesați datorită siguranței și stabilității economice oferite de societate.

elev Dan - Andrei Pricope

cl. a XI-a B

prof. Rodica Oprea

ACCESAREA RAPIDĂ A BAZELOR DE DATE

Necesitatea stocării și prelucrării informațiilor din diverse domenii de activitate au dat, în zilele noastre o importanță deosebită calculatorului.

Dar să vedem cum pot fi aranjate datele pentru a putea fi accesate și prelucrate.

Majoritatea datelor dintr-o serie întreagă de domenii se prezintă sub formă de tabele datorită avantajelor ergonomice pe care le prezintă. În domeniul calculatoarelor echivalentul tabelului este baza de date, dar cu precizarea că dacă în cazul tabelului ne referim la linii și coloane în cazul bazei de date vom avea înregistrări și respectiv câmpuri.

Știind că principalele științe economice au la bază formulare tabelate, realizăm importanța informaticii economice și în cadrul acesteia a bazelor de date.

Asupra bazelor de date pot fi efectuate anumite prelucrări ca: adăugarea de noi înregistrări, ștergerea unor înregistrări deja existente, modificarea acestora, ordonarea înregistrărilor deja existente, modificarea acestora, ordonarea înregistrărilor după un anumit criteriu, etc.

Să considerăm un exemplu: să presupunem că dorim să găsim într-o bază de date ce reprezintă Registrul - jurnal al unei societăți, înregistrarea prin care s-a făcut o aprovizionare cu materii prime și să o ștergem din baza de date.

O soluție ar fi parcurgerea secvențială a bazei de date (înregistrare cu înregistrare) până când se ajunge la înregistrarea căutată, dar aceasta necesită timp (mai ales în cazul unor baze de date foarte mari, cu mii de înregistrări) și de aici rezultă gradul scăzut de rapiditate al accesării bazei de date.

Alte soluții se aplică când se cunoaște câte ceva despre înregistrarea respectivă. De exemplu operatorul și-a amintit că înregistrarea era datată 28 sau 27 a lunii respective. În acest caz căutarea se va efectua mult mai rapid deoarece vor fi supuse examinării doar înregistrările de pe două zile nu 30 sau 31 de zile.

Să presupunem că am reușit să localizăm înregistrarea căutată. Acum se ivește o nouă problemă: cum să ștergem înregistrarea?

Soluția cea mai ușoară de adoptat ar fi să ștergem înregistrarea după care să mutăm fiecare din înregistrările următoare câte una mai în față astfel încât să nu existe locuri libere. Dar și această operație necesită timp mai ales când după înregistrarea efectuată urmează un număr mare de alte înregistrări.

Soluția cel mai des folosită la ora actuală constă în aceea a unui câmp suplimentar care să ia valoarea 0 sau 1 (0 în cazul în care înregistrarea este normală, 1 în cazul în care înregistrarea este marcată ca fiind ștearsă). Astfel, când dorim să ștergem o înregistrare nu o vom mai șterge efectiv după care vom muta înregistrările următoare ci, în câmpul acesta special vom pune 1 în loc de 0, iar la o nouă prelucrare a bazei de date este testat valoarea câmpului, iar în cazul în care este 1, nu va mai fi luată în calcul, ea fiind considerată ca inexistentă.

Ca orice metodă eficientă, ea are și dezavantaje: faptul că înregistrările marcate ca fiind șterse ocupă spațiu suplimentar pe discuri , lucru supărător în cazul în care am șters multe înregistrări.

Analizând metodele de accesare a bazelor de date ne dăm seama ce rezultate surprinzătoare putem folosi în practică pe scară largă.

elev Emil Mustea

cl . a XI-a D

prof. Delia Tărniceriu